

Copyright information

Lévi, Sylvain, 1863-1935.

Quid de Graecis veterum Indorum monumenta tradiderint : thesim Facultati
Letterarum Parisiensi / proponebat Sylvain Lévi

Paris : E. Bouillon, 1890.

ICLASS Tract Volumes T.81.4

For the Stavros Niarchos Digital Library Euclid collection, [click here](#).

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License](#).

This book has been made available as part of the Stavros Niarchos Foundation Digital Library collection. It was digitised by UCL Creative Media Services and is copyright UCL. It has been kindly provided by the [Institute of Classical Studies Library and Joint Library of the Hellenic and Roman Societies](#), where it may be consulted.

Higher quality archival images of this book may be available. For permission to reuse this material, for further information about these items and UCL's Special Collections, and for requests to access books, manuscripts and archives held by UCL Special Collections, please contact [UCL Library Services Special Collections](#).

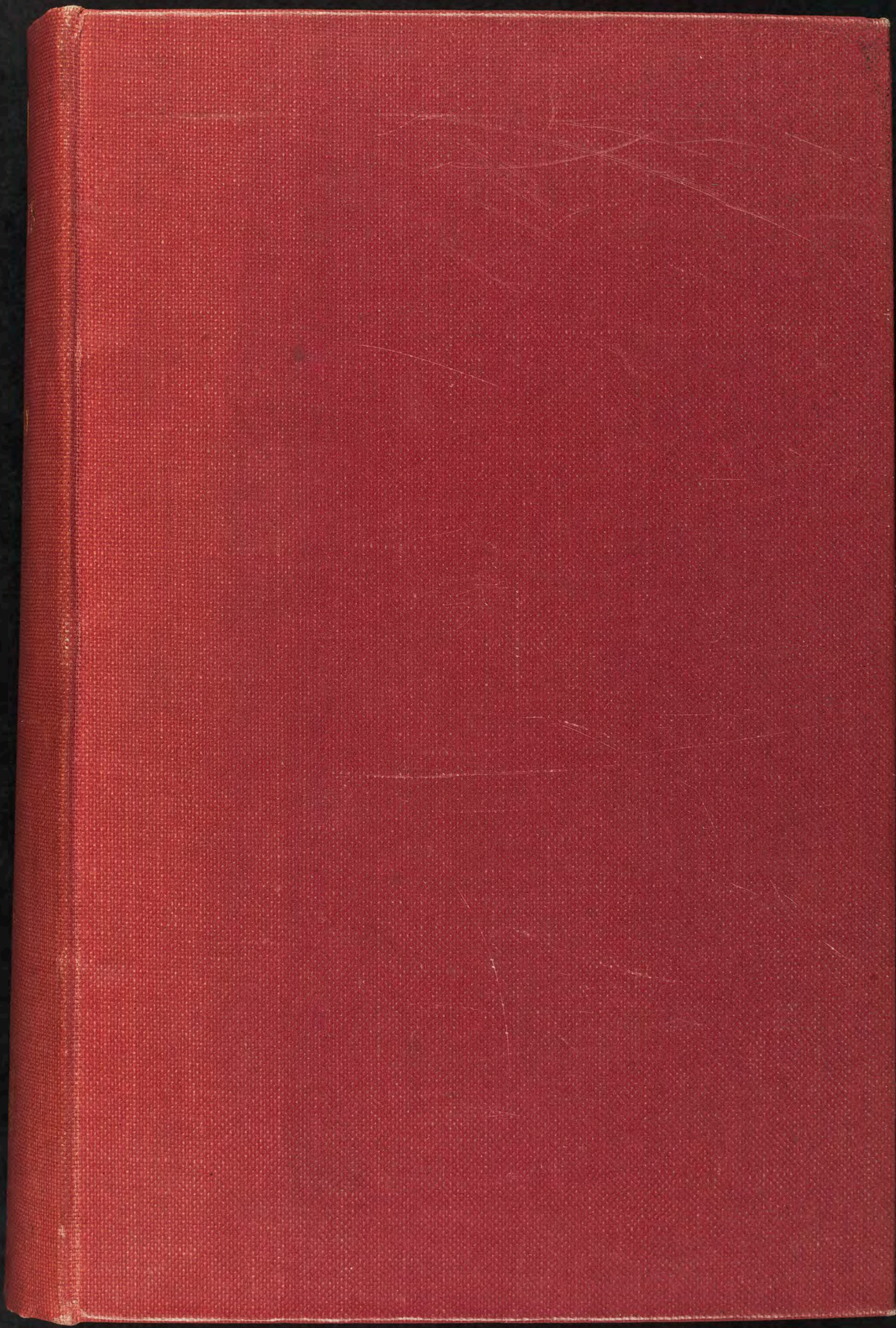
Further information on photographic orders and image reproduction is available [here](#).

With thanks to the Stavros Niarchos Foundation.

UCL Library Services
Gower Street, London WC1E 6BT
Tel: +44 (0) 20 7679 2000
ucl.ac.uk/niarchoslibrary

Thesis 9.2 1/2 f

4

QUID
DE GRÆCIS
VETERUM INDORUM
MONUMENTA TRADIDERINT

THESIM FACULTATI LITTERARUM PARISIENSI

PROPONEBAT

SYLVAIN LÉVI
X

THE SOCIETY FOR
THE PROMOTION OF
HELLENIC STUDIES

PARIS

ÉMILE BOUILLON, ÉDITEUR
67, RUE RICHELIEU, 67

M DCCC XC

19 JUL 1910

IN

JUS

IN MEMORIAM

DILECTISSIMI AMICI

JUSTIN CAHEN

1862-1883

CHALON-SUR-SAONE
IMPRIMERIE FRANÇAISE ET ORIENTALE DE L. MARCEAU.

I —
QUID DE YA

Quæ de situ, gentibus
scriptores tradiderunt,
tractaverunt¹. Apud I
documenta fere credas
unquam universa exce
laboris tædio². Ipso o
non consentiunt. Id m
comprehendi; quæ fu
buli vis, ambigitur. Vi
Mitra libellum nuper s
nas primum esse dicta
ad occidentem sitas: A
Assyriam; 2° deinde
inditum; 3° paulatin
expertes translatum, A
4° probabile etiam ess

1) Cf. in primis LASSUS
*Geschichte des Griechisch-
Indische Geschichte des Griechisch-Römische*
2) Memorandus tamen
Verbindungen Indiens m
ed. in *Indische Skizzen*,
aperuit; qua enim inven
partibus usus est, eamde
debemus, hic gratos fateri
3) On the supposed id
Sanskrit writers, *Journ.*

I — DE YAVANIS

QUID DE YAVANIS DOCTI SENSERINT

Quæ de situ, gentibus et moribus Indiæ Græci Latinique scriptores tradiderunt, multi jam dudum collecta interpretes tractaverunt¹. Apud Indos vero nulla de Græcis exstitisse documenta fere credas: hæc enim nemo ex Indicis operibus unquam universa excerpserit, sive negligentia, sive desperati laboris tœdio². Ipso de nomine Græcorum docti inter se non consentiunt. Id modo constat, Græcos nomine *Yavana* comprehendi; quæ fuerit autem propria et principalis vocabuli vis, ambigitur. Vir inter Indos doctissimus Râjendralâl Mitra libellum nuper scripsit de Yavanis³, asserens 1° Yavanas primum esse dictas regionem et gentem, ultra Kandahar ad occidentem sitas: Arabiam, Persidem, Mediam, vel potius Assyriam; 2° deinde idem nomen universis illis populis inditum; 3° paulatim ad gentes brahmanicæ disciplinæ expertes translatum, Arabes, Græcos Asiaticos et Ægyptios; 4° probabile etiam esse, idem nomen adhibitum, ut Indo-

1) Cf. in primis LASSEN, *Indische Alterthumskunde*, II², 626-752, *Geschichte des Griechischen Wissens von Indien*; III, 87-458, *Geschichte des Griechisch-Römischen Wissens von Indien*.

2) Memorandus tamen maxima cum laude A. WEBERI libellus: *Die Verbindungen Indiens mit den Ländern im Westen* (1853) iterum ed. in *Indische Skizzen*, 1857, p. 71-124. Nostræ ille disquisitioni viam aperuit; qua enim inveniendi copia in ceteris indicarum litterarum partibus usus est, eandem ibi quoque exhibuit. Quæ tanto ingenio debemus, hic gratos fateri juvat.

3) On the supposed identity of the Greeks with the Yavanas of Sanskrit writers, *Journ. As. Soc. Beng.*, 1874, 246-279.

Græcos reges significaret; 5° Græcis vero, tanquam suum, nusquam esse definitum¹. Neque desunt Mitri sententiæ, inter nostros, auctores. Max Müller negat Yavana² proprium Græcorum nomen unquam fuisse³; quem Lassen probat, addens primos Phœnices, aut Arabes, ita nuncupatos⁴. Weber contra Græcorum jura mira scientia et pertinacia sustinet⁵; Webero confidentior Kern breviter censet « unam gentem ab Indis Yavanam nomine dictam, nempe Græcos⁶. »

ETYMOLOGICA DE NOMINE DISQUISITIO

In tanta scriptorum discrepantia, inquirendum hoc primum videtur, quibus elementis vocabulum coaluerit. Grammaticæ Pâṇineæ appendix Gaṇapâṭha docet⁷, Yavanum e radice *yu* (miscere) duci, affixa particula *o' ana*, (*lyuṭ* dicta) qua significatur activa vis. Yavana igitur est « is qui miscet » neglectis convictus et connubii legibus. Nostri vero aliter sentiunt⁸, qui gentile Yavanorum nomen ad pristina Indo-Europæorum tempora referentes, multarum linguarum voces conferunt, sanscritice *yuvan*, comp. *yaviyas*, superl. *yaviṣṭha*, zendice *yava*, *yavânô*, latine juven(is); consonum certe verbum in græco sermone deest, nisi forte Ionum anti-

1) James d'Alwis (*Journ. Pâli texts society* 1883, p. 49) affirmat « pauca in Orientis historia argumentis certiora esse, quam Yavanos Indis ante Buddhum esse cognitos. »

2) Indica nomina non flectimus, quotiescumque nominativo, et neutraliter accusativo, utimur, communem doctorum gallice, anglice, germanice etc... scribentium morem secuti; ceteris autem in casibus veram verborum declinationem latine, ut ita dicam, traduximus.

3) *Ancient Sansk. lit.* 521.

4) *Ind. Alt.* 1², 861.

5) *V. Ind. Skizz.*; *Ind. Streif.*; *Ind. Stud.*, ceteraque Weberi opera, passim.

6) *Brhat-Saṃhitâ*, Intr. 32.

7) *Ad Pâṇin.* III, 1, 134. — Non secus R. Mitra, 253 n. : *Yauti miçrayati vâ miçribhavati sarvatra jâtibhedâbhavât, iti Yavanah.*

8) LASSEN, *Ind. Alt.* 1, 725. — Cf. WEBER, *Kuhn Zeitschrift*, v, 221.

TESTIMONIA

Vetustissimæ, quam
sunt ab Açoko rege; c
et Buddhicæ religionis
imperii sui partibus p
criberentur. In edicto
profitetur « se multum
mam religionem conv
timas : quas inter fin
regem, et sub septentr

1) Yona nomen praeri

quum nomen producat; reddito enim obsoleto digamma, legitur *ιαρον*-, quæ forma cum Yavano mire congruere videtur. Animadvertendum tamen, Indo-Europæum *y* initio verbi positum græcæ litteræ ζ, aut aspero spiritui, et non ι, respondere. Præterea desunt in antiquissimis operibus testimonia de nomine : hinc enim Homerus Iones nusquam laudat (unus enim ille versus Il. N, 685 in quo commemorantur tanquam spurius ab omnibus excluditur); illinc Vedicæ Indorum litteræ de Yavanis silent. Omittenda igitur, ut quæ careat omni argumento, opinio, gentem Indo-Europææ ætatis Yavanam nomine vel cognomine esse dictam, unde Iones apud Græcos, Yavani apud Indos suam originem duxissent.

Omissa igitur etymologica disquisitione, unde nihil auxilii suppeditatur, jam ipsa documenta colligamus et conferamus, quæ de Yavanis Indi reliquerunt. Res quidem habet maximam difficultatem, quum Indorum memoria tempora et ætates minime curet, imo etiam misceat; quo maximus quisque scriptor sæculo vixerit aut ambigitur, aut omnino latet. Inscripta igitur monumenta primum explorabimus, utpote quæ suum tempus præ se ferant.

TESTIMONIA EX INSCRIPTIONIBUS

Vetustissimæ, quantum compertum est, inscriptiones editæ sunt ab Açoko rege; qui circa 270 a. Ch. regnum adeptus, et Buddhicæ religionis studiosissimus, curavit ut in omnibus imperii sui partibus pia præcepta ad usum populi saxis inscriberentur. In edicto XIII circa 258 a. Ch. inscripto, rex profitetur « se multum gaudere, quod multas gentes ad optimam religionem converterit, sive intra fines imperii, sive finitimas : quas inter finitimas gentes, Aṃtiyokum, Yonorum¹ regem, et sub septentrionibus ultra Aṃtiyokum illum, reges

1) Yona nomen pracritice idem quod Yavana sanscritice scribitur.

quatuor : Turâmayum, Aṃtकिनem, Makum, Alikasudarum..... apud Yonos et Kambojos..... usquequaque homines pia regis præcepta sequi¹. » In edicto V Yavani et Kamboji iterum conjuncti memorantur additis Gandhâris : « Ego, inquit, curatores religionis institui, qui fideles omnium sectarum inspiciunt, ut religio confirmetur, ut religio crescat, ut felices sint qui credunt ; illi curæ habent apud Yavanos, Gandhâros..... ceterasque gentes finitimas, res militum, brâhmaṇorum, divitum, pauperum, seniorum, ut prosperi et felices sint ». In edicto II idem Aṃtiyoko Yonarâjâ, Antiochus rex Yonorum laudatur : « Qua patet Aṃtiyoki, Yonorum regis, imperium..... rex Piyadasi, Devis carissimus, duplex remediorum genus vulgavit, quæ hominibus prosunt, quæ animalibus ». Inter hæc autem hominibus utilia remedia religionem numerabat, quam missis nuntiis extra fines suos proferebat, teste edicto XIII². Neque tamen Yoni universi Antiochi imperio parebant ; multi quoque in ipso Aḡoki regno consederant, quos ille in formam provinciæ verterat, teste inscriptione Junâgaḡhensi : in qua rex Rudradâman, anno LXXX ab initio Kṣatraporum temporis (secundo post Christum sæculo) mentionem facit lacus, quem Puṣyagupta Candragupti regis levir effoderat, canalibus postea munierat Tuṣâspa, Aḡoki Mauryensis Yonorum rex³.

Post Aḡoki vero temporâ, nulla fere mentio Yavanorum in publicis inscriptionibus occurrit. Quum, tria post sæcula, nomen iterum reperitur, obsoletum quemdam et quasi inanem sonum reddere videtur. Sâṭakaṇṇi Puḷumâyi Vâsiṭhîputra, Andhrabhṛtya domo ortus, gloriatur in inscriptione quod Çakos et Yavanos et Pahlavos destruxerit..... et quod

1) Sic Kapur di Giri. Khâlsi : Aṃtiyoge, Tulamaye, Aṃtekina, Mâkâ, Alikasadale. Girnar : Aṃtakâna, Magâ.

2) Cf. SENART, II, 305.

3) Mauryasya râjñah Candragu(ptyasya) râṣṭriyena (vai)çyena Puṣyaguptena hâritam Aḡokasya Mauryasya te Yavandarâjena Tuṣâspenâdhiṣṭhâya pranâlibhir alamkṛtam. *Ind. Antiquary*, VII, 260, 8-9.

gentem Khakharâtoru
nomen ac famam restitit

Cetera, quæ supersu
templis servata, Yavan
dam Irila duas cistern
quæ templo Junnaren
Çiṭa monachis commu
Yavana harum ædium
tempore rupes in tem
structura autem antiq
loco, Nâsik inclutum
secundo sæculo ante C
Îdâgnidata, Dhammad
dus, Daṃtâmiti urbis
Tiramṇhu, atque int
grha), instrui ; præte
patrem et matrem ; cy
sorum suffossam, don
filio Dhammarakhito
templi commemoratur
ma-Yavana, (Yavanus
cum capite leonibus
dam, (utrum idem ille

1) Çaka-Yavana-Pahlava

2) J. BURGESS, *Archæol.*

Yavanasa Irilasa Gatâna

3) *Ib.* n° 8 : Yavanasa

saghe.

4) *Ib.* n° 16 : Yavanasa

5) *Ib.* Nâsik, n° 19 : S

Dhammadevaputasa Îdâ

Tiramṇhumbi khânitan

dhiyo ca mâtâpitaro uo

câtudica bhikhûsam

khiteṇa.

6) *Ib.* Karle, n° 7 : D

dâna. — n° 10 : Dhenuk

gentem Khakharâtorum exciderit, et Çâtavâhanîæ domus nomen ac famam restituerit¹.

Cetera, quæ supersunt inscripta de Yavanis documenta, in templis servata, Yavanorum pietatem testantur. Yavana quidam Iri-la duas cisternas sumptibus suis effodi jusserat, quæ templo Junnarensi dono dederat²; Yavana quidam Ciṭa monachis commune cœnaculum dono dederat³; Caṃda Yavana harum ædium frontem sua pecunia fecerat⁴. Quo tempore rupes in templum suffossa fuerit, haud patet; ex structura autem antiquitas cognoscitur. Haud procul ab hoc loco, Nâsik inclutum et pulcherrimum templum præbet, secundo sæculo ante Ch. exeunte ædificatum: ibi « Yavana Îdâgnidata, Dhammadevi filius, septentrionali regione oriundus, Daṃtâmitî urbis incola, cryptam effodi jussit in monte Tiraṃṇhu, atque intus sanctarum reliquiarum ædes (*caityagrha*), instrui; præterea cisternas tres effodi, pietate erga patrem et matrem; cryptam, in honorem Buddhorum universorum suffossam, dono dedit universis monachis, una cum filio Dhammarakhito⁵. Denique in inscriptionibus Karleani templi commemoratur nomen Yavani Dheṇukâkaṭâ, Dhamma-Yavana, (Yavanus secundum legem) qui templo pilam, cum capite leonibus ornato, dono dedit⁶. Dheṇukâkaṭâ quidam, (utrum idem ille sit an alter, incertum est) in aliis ins-

1) Çaka-Yavana-Pahlava nisudanasa. *Ind. Ant.* x, 225 n.

2) J. BURGESS, *Archæol. Survey of western Ind.*, iv; *Junnar*, n° 5: Yavanasa Irilasa Gatâna deyadhama be podhiyo.

3) Ib. n° 8: Yavanasa Ciṭasa Gatânaṃ bhojaṇamaṭapo deyadhama saghe.

4) Ib. n° 16: Yavanasa Caṃdânaṃ deyadhama gabhadhâ(ra).

5) Ib. Nâsik, n° 19: Sidham Otarâhasa Daṃtâmitiyakasa Yoṇakasa Dhammadevaputasa Îdâgnidatasa dhammâtmanâ ima leṇaṃ pavate Tiraṃṇhumhi khânitam abhamtaram ca leṇasa cetiyagharo poṃdhiyo ca mâtâpitaro udisa ima leṇaṃ kâritam savabudhapûjâya cātudiçasa bhikhûsamghasa niyâtitam saha puteṇa Dhammarakhiteṇa.

6) Ib. Karle, n° 7: Dheṇukâkaṭâ Yavanasa sihadhayâna thaṃbo dâna. — n° 10: Dheṇukâkaṭâ Dhamma-Yavanasa.

criptionibus laudatur, benefactorum causa, Usabhadati filius, cognomine Mitadevi. (Karli et Kaṇheri ¹.)

TESTIMONIA EX SCRIPTIS

Nunc vero ad scripta veniamus : quæ quum sæpissime aut incertæ aut prorsus ignotæ ætatis sint, neque hic locus sit instaurandæ disquisitionis de scriptorum temporibus, materiam ex natura scriptorum digeri æquum est, intra singula autem genera vulgarem operum seriem servari; testimonia tantummodo dividemus, ut ad situm, ad historiam, ad mores, ad linguam denique Yavanorum pertinent.

A. — *De situ.*

Epica igitur poemata primum inspiciamus : inter quæ Mahâ-Bhârata peculiarem quemdam locum obtinet, quippe quod veterrimas partes cum recentioribus misceat. Yavani semel in australibus populis numerantur (II, 1175) : Sahadeva, dum meridiana in suam ditionem redigit, Andhros, Tâlanos, Kaliṅgos, Uṣṭrakarṇikos, et amœnam Âṭavî urbem, et Yavanorum urbem armis subigit : quum Andhrorum et Kaliṅgorum situs sit notissimus, scilicet ad inferiorem Godâvarîmet Kṛṣṇâm, urbs illa Yavanorum exitinere Sahadevi circa Orissum quærenda est. Sæpissime Yavani in obeuntis solis partibus collocantur : Nakula subigit Çâkala urbem apud Madros, postea Mlecchos in medio Oceano, et Pahlavos, et Barbaros, et Kirâtos, Yavanos et Çakos (II, 1199). Bhagadatta, Yavanorum princeps, Occidenti, sicut Varuṇa deus, imperat (II, 579). Karṇa quoque per Occidentis regiones victor iter facit, et tributum indicit Yavanis et Barbaris (III, 1524). Præter hos locos, sunt quoque indicia alia unde Yavanorum situs recte conjici possit : alios enim, ut vicinos Yavanorum, populos una cum illis Mahâ-Bhârata refert,

1) *Inscr.* Karli (Bomb. Br. 1853) n° 11; Kaṇheri, n° 7.

quorum situs certior e
Yavanos cum Pallavis
Kṛṣṇa conspicit, scilicet
septentriones et occide
(III, 12839) et Çakis (III,
socii reges Yudhiṣṭhir
Çakos ordinantur (V,
Yavani inter Gandhâr
et Kirâtos et Çibes. In
propter Cinos et Kam
Duryodhana Yavanos
Madrakis, extremæ Pa
versus, numerat (VI, 2
Yavanos, ut proxime
disponit (VI, 573;
Bṛhadbala, Prasthal
(VI, 3856); Yavani
(VII, 182). Quum, E
totius belli defertur, i
Yavanos congregat
Bâhlikis in Arjunur
et. VII, 4754, 4758; 4
tandem in uno verbo
et Kamboji haud ser
2103).
Râmâyana dictum
Kambojis, Bâhlikis
Quum Sugriva simi
qui Sitâm raptam
Sindhum, Marum,
1) Varias cod. lection
sqq.); B. (Berolin. m
Bâhlikâ Daradâs tathâ
omiserunt; I, 55, 20, I
nominibus omnes cons
Yavanamiçritaiḥ.

quorum situs certior est : Regio sacrificio (râjasûya) præsens Yavanos cum Pallavis (Pahlavis) Daradis, Kirâtis, Çakis Kṛṣṇa conspicit, scilicet cum populis Indiæ finitimis inter septentriones et occidentem. Cum Kambojis et Bâhlikis (III, 12839) et Çakis (III, 15257) numerantur. In exercitu, quem socii reges Yudhiṣṭhiro mittunt, Yavani inter Kambojos et Çakos ordinantur (v, 590); in hostium autem exercitu stant Yavani inter Gandhâros, quibus imperat Çakuni rex, Çakos et Kirâtos et Çibes. In Jambûdvîpo (orbe terrarum cognito) propter Cînos et Kambojos incolere dicuntur (vi, 352. 376). Duryodhana Yavanos ut socios cum Recakis, Trigartis, Madrakis, extremæ Pentapotamiæ septentrionem et orientem versus, numerat (vi, 2097). Dux exercitus Kuruum, Bhîṣma, Yavanos, ut proximos, ad Çakorum et Kirâtorum latera disponit (vi, 573; 3297); conserto prælio Trigarta vir Bṛhadbala, Prasthali rex, a Kambojis et Yavanis cingitur (vi, 3856); Yavani quoque equites una cum Çakis militant (vii, 182). Quum, Bhîṣmo vulnerato, ad Droṇum summa totius belli defertur, ille, Bhîṣmi instar, Kambojos, Çakos, Yavanos congregat (vii, 798). Cum Pâradis, Çakis et Bâhlikis in Arjunum Yavani impetum faciunt (vii, 3379; cf. vii, 4754, 4758; 4818; viii, 2137, 2807; 3652). Nominibus tandem in uno verbo compositis (Yavana-Kâmboja) Yavani et Kamboji haud semel commemorantur (xii, 3735-7; xiii, 2103).

Râmâyana dictum epos Yavanos una cum Pahlavis, Kâmbojis, Bâhlikis, Daradis enumerat (I, 54, 18 sqq.)¹. Quum Sugrîva simiorum rex legatos ad occasum solis mittit, qui Sîtâm raptam quærant, locos eis invisendos præcipit Sindhum, Marum, Çûdros, Abhîros et Yavanorum urbes

1) Varias cod. lectiones Weber collegit (*Ueber das Râmâyana*, 22 sqq.); B. (*Berolin. ms.*) I, 55, 19, scribit : Yavanâç ca sa-Kâmbojâ Bâhlikâ Daradâs tathâ... Pahlavân... quem versum omnes editores omiserunt; I, 55, 20, Pahlavân... Çakân Yavanamiçritân, quibus de nominibus omnes consentiunt; I, 55, 21, eadem nomina repetit : Çakair Yavanamiçritaiḥ.

(iv, 43, 18-24, Gorr.)¹, deinde Pahlavos, Pañcanadum sive Pentapotamiam, Kâçmîrum, Takşaçilâm, Çâkalum, Puşkalavatîm; denique, septentrionem versus, Gândhâros, Çakos, Oðros, Pârados, Bâhlikos, Rşîkos (iv, 43, 12 Gorr.)² et Kambojos et Yavanos cum Çakis (Bombay ed. iv, 43, 12).

Libri quibus titulus Purâna, id est Vetus, inscribitur, quamvis ætate recentiore scripta sint, haud spernendum tamen testimonium afferunt, quod illis brâhmañi prisca documenta inseruerunt. In ea vero Vişnu-purâni parte, quâ Bhâratavarşa (Indorum terra) describitur, Yavanis occidentem versus sedes indicitur (ii, 3, 8). Scenicarum artium magister Bharata, in Nâtya-çâstro, Yavanis atque Çakis simul et Pahlavis Barbarisque album colorem, ut gentibus Occidentem et septentrionem versus habitantibus, tribuit³. Parâçara, inter Indicos astrologos antiquissimus, Yavanos extra Madhyadeçum (Mediam Regionem), ad meridiem et occidentem vergentes habitare censet⁴. Varâha-mihira astrologus, quo clarissimus Vikramâditya rex utebatur amico, et qui obeunte sexto post Christum sæculo decessit, eam quoque regionem a Yavanis, et Pahlavis, et Kambojis et Sindhusauvîris habitari docet (Brh. S. 14, 17). Yavanos tamen paulo post inter Eoas gentes, simul cum Narmadârdhis, Çoñis, Uðris, Vañgis, Suhmis, Kaliñgis, Bâhlikis, Çakis, Magadhis, Çavaris, Prâggyotişis, Cînis, Kâmbojis numerat (ib. 16, 1). Idem ille Yavanorum urbem quadragésimo quarto a Lañkâ gradu, occidentem versus, ponit⁵, auctore Pauliçasiddhânto; cujus quidem urbis longitudine

1) Sic cet. ed., excepta Bombay ed.

2) Id.

3) Nâtya-çâstra, ms. Deccan Colleye (P), p. 144^a.

4) Ap. Râj. Mitra, *op. laud.* 278.

5) Pañcasiddhântikâ, ed. Thibaut, *Benares Series*, III, 13. — KERN, *Brhat-S.* Intr. 54, errat, qui monet Yavanapurum *sexagesimo* a Lañkâ gradu, auctore Varâha-mihiro, jacere. Legitur hoc tantum, Pañcasiddh. xv, 19, apud Yavaneçvarum longitudinem Yavanapuri a primo Indorum meridiano sexagesimo gradu sîtam æstimari, quam opinionem noster refert, suam autem non facit. Cf. THIBAUT, *J. As. Bengal*, LIII, 266.

tanquam meridiano
tur¹. Distinguendus
astrologos nonagesimo
jacere perhibetur². F
vixit et apud Vikram
norum mentionem po
in Raghuvamço, Ragh
usque ad meridiem
gentem describit; in
juris facit, deinde T
pedestri itinere prog
per mare via; lex a
annotat], Yavananum
tibus vero occidenta
acerime depugnatur
conversus Sindhum
Hic demum br
forte Mudrârâkşasu
bis incidit Yavanoru
Nandum socios), et
de loco multi diss
enim, annalium a
larum, neque ab
nomina gentium ex
suetudine uti solent
majore artis quam
exempla, neque ren
Nunc adeo aliena
buddhico opere, pa
inscribitur, Yavani
regione Alasadda
(Çâkala, in Pentap

1) Ib. i, 8.

2) Ib. xv, 25.

3) Cf. ed. Telang (B

tanquam meridiano usus esse Romakasiddhânta liber dicitur¹. Distinguendus autem Romakapura qui apud omnes astrologos nonagesimo a Lañkâ occidentem versus gradu jacere perhibetur². Kâlidâsa tandem, qui ea quoque ætate vixit et apud Vikramâdityum in magno honore fuit, Yavanorum mentionem passim iniecit, situmque docuit. Quum, in Raghuvamço, Raghuis victorias narrat, subactis ab oriente usque ad meridiem gentibus, regem ad occasum solis pergentem describit; in his terrarum tractibus Aparântum sui juris facit, deinde Trikûtum; postea adversus Pârasîkos pedestri itinere progreditur (iv, 60) [« quamvis brevior sit per mare via; lex autem navibus interdicit » Mallinâtha annotat], Yavanarum superbiæ impatiens.... (61); ab equitibus vero occidentalibus (« scilicet Yavanis » Mallin.) acerrime depugnatum est. (62). Inde ad septentrionem conversus Sindhum amnem nanciscitur.

Hic demum brahmanica documenta deficiunt: nisi forte Mudrârâkşasum fabulam advocare libeat, in qua bis incidit Yavanorum mentio, inter Candragupti adversus Nandum socios, et inter ejusdem hostes (p. 207); utroque de loco multi disseruerunt³ (p. 86), sed frustra; poeta enim, annalium admodum ignarus, materiam a fabularum, neque ab historiarum scriptoribus mutuatur, et nomina gentium ex ordine vulgato repetit. Qua quoque consuetudine uti solent ceteri post Vikramâdityi ætatem auctores; majore artis quam scientiæ cura, optimorum poetarum exempla, neque rerum naturam, ut imitentur laborant.

Nunc adeo aliena brâhmanis documenta inspiciamus. In buddhico opere, palice scripto, cui titulus Milinda-panho inscribitur, Yavani regis Milindi patriam Kalasi urbem in regione Alasadda sitam ducenta millia (yojana) a Sagala (Çâkala, in Pentapotamia) et duodecim millia a Kâçmîro

1) Ib. i, 8.

2) Ib. xv, 25.

3) Cf. ed. Telang (*Bombay S. Series*), xxviii, sqq.

distare traditur¹. Alasadda, aut Alasanda, dicitur in Mahāvamsō urbs Yavanorum, vel potius Yonorum, quæ pālica forma est². Yavani haud semel una cum Çakis in Milinda-panho referuntur : « Sive apud Çakos et Yavanos (Saka-Yavane), sive apud Cinos et Vilatos, sive in Alasando, sive in Nikumbo, sive apud Kâçî-Koçalos, aut in Kâçmîro, aut in Gandhâro » (p. 327 sq.). « Çaki et Yavani et Cini et Vilâti (Saka-Yavana-Cina-Vilâtâ), Ujjenaki, Bhârukacchaki, Kâçî-Koçali et Aparântaki, Mâgadhaki, Sâketaki, Soratthaki, Pâtheyyaki, Koçumbari et Mâdhuraki, Alasandi, et Kâçmîri et Gandhâri etc... » (p. 331) in qua enumeratione Yavani ab Alasandis discernuntur.

Singhalici scriptores, teste viro doctissimo Spence Hardy, Yavanorum regionem juxta Narmadâm annem jacere censent³.

Jainici libri sæpissime Yavanos (Javaṇos, Joṇos) inter barbaras gentes (Milikkhos aut Mlecchos) referunt, simul cum Kirâtis, Çavaris, Barbaris, Pahlavis, Hûṇis, Romakis⁴.

B. — De Historia

Communem universæ Indiæ historiam Indi neglexerunt : multæ quidem provinciæ, multæque regiæ domus antiquitatum suarum memoriam, nec satis certam tamen, tenuerunt, superbia magis quam scientiæ cupidine impulsæ ; sua enim facta ad majorem sui gloriam referentes, clades suas obruerunt, et externarum gentium victores meminerunt, victi obliti sunt. Alexandri Magni nomen Græcorumque regum, qui mortuo Alexandro regnum adepti sunt, apud Indos periisse jam notat scholiastes ad Scylacis Periplus⁵. Historiam

1) Ed. Trenckner, 83.

2) Mahāvamsō, 171.

3) Sp. HARDY, *Manual of Buddhism*, 536.

4) Cf. WEBER, *Ind. St.* XVI, 302-4; 313; 380; 397; 412; 421. — *Cat. Berlin. Hss.* 431, 537, 547, 582, 606, 660.

5) CAP. MUELLER, *Geograph. Minores* (ed. Didot), XXXIII.

igitur Yavanorum ex
ea vel falsa vel mar
opera sola universæ I
sima quidem nec sat
primum audiamus
domum imperant se
sedecim, octo Yava
Munḍi, Mauni undec
annos in variis Indiæ
et Bhâgavata-Purân
concordia gravior fi
LXXXII annos regna
extinctis, reges eru
Horum cognomen va
kila, Kaicchakila, et
Çrîdhara Svâmin (a
nomen; ejus incolæ
Viṣṇu-purânū. « K
adeptus Vindhyaçak
tunc Dharma; a I
Kṛtanandana, Suṣin
Illi cvi annos impera
Bâhliki tres, et P
tredecim, Mekalæ r
vata-P. alium ordine
Vaṅgiri, frater ejus
cvi annos regnabun
Puṣpamitra, ejusqu
regum Matsya-P. si
vocatur Pravîra; V
regnat; Kâñcanak
habet: Inter patren
ducitur, quorum n
1) Laud. ap. Wilso
p. 206).

igitur Yavanorum ex Indicis monumentis describere ingressis, ea vel falsa vel manca nobis exspectanda est. Purâṇa dicta opera sola universæ Indiæ antiquitates amplectuntur, brevissima quidem nec satis accurata narratione. Viṣṇu-purâṇum primum audiamus (iv, 24, 13) : Post Andhrabhṛtyorum domum imperant septem Abhîri, Gardabhili decem, Çaki sedecim, octo Yavani, quatuordecim Tukhâras, tredecim Muṇḍi, Mauni undecim : quorum regum summa MCCCLXXXIX annos in variis Indiæ partibus regnavit. Matsya-P.¹, Vâyu-P. et Bhâgavata-Purâṇa Yavanos octo numerant : quorum ex concordia gravior fit auctoritas. Vâyu-P. addit, Yavanos LXXXII annos regnavisse. « Maunis (aut Pauris) autem extinctis, reges erunt Kailakili Yavani. » (Viṣṇu-P. ib.) Horum cognomen varie scribitur, Kailakila, Kailikila, Kila-kila, Kaicchakila, et Kolikila. Vocem eo modo interpretatur Çrîdhara Svâmin (ad Bhâgav. P. loc. cit.) : « Kilikilâ urbis nomen ; ejus incolæ Kailikili dicti ». Idem scholiastes ad Viṣṇu-purâṇum. « Kailikilorum Yavanorum primus regnum adeptus Vindhyaçakti, deinde Puramjaya ; tum Râmacandra ; tunc Dharma ; a Dharmo Varâṅga (Vaṅgara, Vyaṅgala), Kṛtanandana, Suṣinandi, Nandiyâças, Çiçuka, et Pravîra. Illi cvi annos imperabunt. Erunt deinde tredecim filii, postea Bâhlîki tres, et Puṣpamitra et Paṭumitra etc., in totum tredecim, Mekalæ regnabunt » (Viṣṇu-P. iv 24, 17). Bhâgavata-P. alium ordinem aliaque nomina præbet : Bhûtananda, Vaṅgiri, frater ejus, Çiçunandi, Yaçonandi, Pravîraka ; illi cvi annos regnabunt ; tunc eorum filii erunt Bâhlîki. Postea Puṣpamitra, ejusque filius Durmitra. De nominibus et ordine regum Matsya-P. silet. In Vâyu-Purâṇo Vindhyaçaktis filius vocatur Pravîra ; Vindhyaçakti LXXXVI annos, Pravîra LX regnat ; Kâñcanakâm urbem Vindhyaçakti regiæ sedem habet : Inter patrem vero et filium, longa regum series introducitur, quorum nomina sæpius cum Kailikilis congruunt,

1) Laud. ap. Wilson, *The Viṣṇu-purâṇa*², ad iv, 24, 13 (vol. iv, p. 206).

nempe Parapuramjaya (vel Svaram), Ceṣi Nâgarâji filius, Sadâcandra, Nakhavat, Dhanadhamita (odharma), Viṃçaja, Bhûtinanda, Madhunandi, fraterque natu minor Nandiyâças ; eatandem ex stirpe alii tres reges erunt, Dauhitra (otrya, Dai^o), Çiçuka, et Ripukâya (corr. Purikâya), qui Vidiçæ principatum exercebunt. » Brahmânḍa-Purâṇi nomina hæc sunt : Râmacandra, Nakhavat, Varadharmin, Vaṅgava, Bhûminanda, Çiçunandi, Nandiyâças ; Dauhitra postea LX annos regnare dicitur. Nomina et documenta, quo facilius conferantur, in tabula præbemus.

Kailikilorum Yavanorum domus

Viṣṇu-P.	Vâyu-P.	Brahmânḍa-P.	Bhâgavata-P.
1 Vindhyaçakti	1 Vindhyaçakti (annos LXXXVI)	1 Râmacandra	1 Bhûtananda
2 Puramjaya	2 Parapuramjaya	2 Nakhavat	2 Vaṅgiri
3 Râmacandra	3 Sadâcandra	3 Varadharmin	3 Çiçunandi
4 Dharma	4 Nakhavat	4 Vaṅgava	4 Yaçonandi
5 Varâṅga (Vaṅ- gara)	5 Dhanadharma	5 Bhûminanda	5 Pravîraka
6 Kṛtanandana	6 Viṃçaja	6 Çiçunandi	
7 Suṣinandi	7 Bhûtinanda	7 Nandiyâças	
8 Nandiyâças	8 Madhunandi	8 Dauhitra (an- nos LX)	
9 Çiçuka	9 Nandiyâças	9 Çiçuka	
10 Pravîra	10 Dauhitra	10 Purikâya	
	11 Çiçuka		
	12 Ripukâya (Puri)		
	13 Pravîra (annos LX)		

Annos CVI

Annos CVI

Unde varias nominum formas agnoscere licet, ita ut ex discrepantia concordia quædam oriatur. Vi(ṣṇu-P). 1 = 1 Vây. — ; 2 Vi. = 2 Vây. — ; 3 Vi. = 3 Vây. = 1 Br. — 4 Vi. = 5 Vây. = 3 Br. — 5 Vi. = 6 Vây. = 4 Br. = 2 Bh. — 6 Vi. = 7 Vây. = 5 Br. = 1 Bh. — 7 Vi. = 8 Vây. = 6 Br. = 3 Bh. — 8 Vi. = 9 Vây. = 7 Br. = 4 Bh. — 9 Vi. = 11 Vây. = 9 Br. — 10 Vi. = 13 Vây. = 5 Bh. —

(Patumitra, Vi.) = 1
12 Vây. = 10 Br. —
Documentis igitur,
riam pertinent, exhau-
tradunt, veniamus. In-
refert, versantur Yava-
ditionem redigere non
Yavanorum imperato-
Vitula (ed. Bomb. : V
Arjuna eum in certam-
trum nomine, quem
sq.). Inter principes
cum regibus Kaling-
commemoratur Yava-
scilicet Bhagadatta,
exstructas inauguran-
principes (kṣatriya)
fortisque Kampana a
117) « et Aṅgi rex e-
Amitrakarṣaṇa, Kirâ-
imperator » (adhipat-
incedit » Yavanorum
occidentis plagæ arb-
rex (mahârâja ; u,
« Ea in regione (Çâka-
qui cum Pândavo r-
a Kirâtis et Cînis m-
advenientibus, circu-
octo Dhanamjaya imp-
ait, Pândus fili, I
Mahendri amicus r-
resistere tibi non p-
agendum ? Mandata
Kuruum taurus, D
tuus ille dominus e-

(Patumitra, Vi.) = 10 Vây. = 8 Br. (= Durmitra, Bh.) —
12 Vây. = 10 Br. — 4 Vây. = 2 Br.

Documentis igitur, quæ ad universam Yavanorum historiam pertinent, exhaustis, jam ad ea, quæ singula ceteri libri tradunt, veniamus. In Pâṇḍavorum rebus, ut Mahâ-Bhârata refert, versantur Yavani : « Ille ipse quem Pâṇḍu in suam ditionem redigere non potuit, ab Arjuno devictus est, rex ille Yavanorum imperator fortissimus, Sauvîra rex nomine Vitula (*ed. Bomb.* : Vipula) a sapientissimo Pârtho subactus ; Arjuna eum in certamine telis domuit, Suvîri regem, Sumitrum nomine, quem dicunt quoque Dattâmitrum » (I, 5534 sqq.). Inter principes Draupadîm uxorem competentes, una cum regibus Kalingi, Baṅgi, Pâṇḍyi, Pauṇḍri, Videhi, commemoratur Yavanorum imperator (adhipa, I, 7020 ; scilicet Bhagadatta, teste loco, I, 6992). Ædes a Mayo exstructas inaugurante Yudhiṣṭhiro, inter præstantissimos principes (kṣatriya) sedent « Kambojorum rex Kamathâ, fortisque Kampana a quo terri cohorrescunt Yavani » (II, 117) « et Aṅgi rex et Vaṅgi rex, Sumitra, et Çibium rex Amitrakarṣaṇa, Kirâtorumque rex Sumanas, et Yavanorum imperator » (adhipati ; II, 120) una cum Jarâsandhi sociis incedit » Yavanorum imperator, Murus et Naraki princeps, occidentis plagæ arbiter, sicut Varuṇa, Bhagadatta regum rex (mahârâja ; II, 578-9). Idem ille ab Arjuno subigitur : « Ea in regione (Çâkala-dvîpa) regnabat Bhagadatta magnus, qui cum Pâṇḍavo magnanimo gravi certamine contendit ; a Kirâtis et Cînis multisque aliis militibus, ex oceani littore advenientibus, circumseptus pugnabat Prâggyotiṣa vir ; dies octo Dhanamjayi impetum sustinuit ; tandem : Medius fidius, ait, Pâṇḍus fili, Indri fili, fortissimus es ! Ego enim, Mahendri amicus neque ejus viribus in prælio inferior, resistere tibi non possum. Dic mihi, Pâṇḍava, quid mihi agendum ? Mandata tua perficiam, fili mi. Arjuna dixit : Kuruum taurus, Dharmi filius, rex ille Yudhiṣṭhira est ; tuus ille dominus esto ; illi vectigal pendatur. Olim patris

Vâgarâji filius,
ema), Vimçaja,
Nandiyâças;
ra (otrya, Dai^o),
çæ principatum
e sunt : Râma-
Bhûminanda,
annos regnare
conferantur, in

Bhâgavata-P.

1 Bhûtananda

2 Vaṅgiri
3 Çiçunandi
4 Yaçonandi
5 Praviraka

Annos cvi

licet, ita ut ex
çnu-P). 1 = 1
y. = 1 Br. —
4 Br. = 2 Bh.
= 8 Vây. =
= 4 Bh. —
y. = 5 Bh. —

mei amicus eras, mihi que carissimus es : quam ob rem te nihil jubeo ; amicitiae gratia dona feras. » (II, 1001-1010). Ut convenerat, Bhagadatta Yudhiṣṭhiro nobiles equos, velocissimos, absolutumque tributum offert, ferrea vasa gladiosque eburneo capulo praeditos (II, 1834 sqq.). Regio Yudhiṣṭhiri sacrificio adest Prâggyotiṣi rex Bhagadatta, una cum barbaris (Mleccha) Oceani littora habitantibus » (II, 1068). Ab Arjuni fratribus Sahadevo (II, 1175) et Nakulo (II, 1199) deinde a Karṇo (III, 15254-7) Yavani subiguntur. Divus ipse Kṛṣṇa Yavanum Kaserumantem nomine occidit (III, 491). Yavanos Indiae imperaturos vaticinatur Vyâsa poeta, et Andhros, Çakosque Pulindosque, multosque alios populos malos et mendaces, Kâambojos, Bâhlikos, Çûros, Abhîros, abeunte Kali-ætate (III, 12839). Incipiente Pâṇḍavorum et Kuruum bello, convocantur a Yudhiṣṭhiro socii : « Bhagadatta plenissimas legiones ducit ; ejus exercitus, a Cînis et Kirâtis aurei coloris circumseptus, sicut karṇikârorum silva nitebat » (V, 584) ; nec non Sudakṣiṇa, Kamboja rex, Yavanos Çakosque (V, 590) ; et Prasthali rex, Çûra Trigartius, Kambojos Yavanosque ducit (VI, 3856). Kṛṣṇa Yavanum ejusque comites profligat (VII, 399). Sâtyaki quoque Yavanos fugat : « capita et brachia Yavanorum acutis sagittis praecidebat ; ferreas tunicas metallis variatas dividebant sagittae, defixaeque humi haerebant. » (VII, 4740-8). Bellica Yavanorum virtus describitur (XII, 3735-7) : « Gândhâri et Sindhusauvîri callide cuspides conjiciunt ; Uçînari, fortes et intrepidi, omni gladio dexterius utuntur ; Prâcyi ad elephantorum pugnas callidi sunt, sed perfidi in praelio ; Yavani et Kamboji et qui circum Madhurâm incolunt omnes pugno superant, Dakṣiṇâtyi ense et scuto ».

In Skanda-purâṇo ¹ Yavanorum pius rex Durjaya laudatur, qui multas in formas pravæ libidinis causa conversus denique in Râkṣasum mutatus, omnibus demum peccatis

1) AUFRECHT, *Cat. Oxon. Mss.* 74 b.

liberatus est propter
tetigerat. In Bhâgava
Pañcâli regis, historia
Gandharvis diripiendâ
filia, una cum Bhayo
occupat, captumque
narratione per ambag
cribitur.)

Yavanorum princeps
manu periit, quæ lit
legerat ¹. Yavana qu
construxerat, qua ill
cupidine laborantem,
mortem obiit, quod oc

Puspamitra, qui M
domum instituit (circa
vertisse dicitur apud
versi imperii cupid
instruit, equumque e
Puspamitro patre et
fluminis equo obstant
mulieribus corporis
(in Çakunt.) et Purûr

Dandîn, in libro D
injicit (III, 92-3) « Y
parvo pretio vender

1) *Harṣacarita*, Calcu

2) *Ib. ib.*

3) Sic HALL, *Vāsava*
editio Svarṇacûḍum, ge
appellat.

4) *Mâlavikâgnim.* ed.
lectionem, codicum dis
tamen codicibus usus S
lectionem inducit (*Bom*

5) V. alterum opus m

liberatus est propterea quod Vâmadevum (Çivi imaginem) tetigerat. In Bhâgavata-P. (iv, 27 sq.) narratur Puramjani, Pañcâli regis, historia; qui, voluptate deceptus, urbem suam Gandharvis diripiendam relinquit; Jarâ (Senectus), Temporis filia, una cum Bhayo (Terrore), Yavanorum rege, urbem occupat, captumque Puramjanum Bhaya abducit. (Qua narratione per ambages animi intra corpus conditio describitur.)

Yavanorum princeps quidam famulæ muscario præpositæ manu periit, quæ litteras diadematis gemmis repercussas legerat ¹. Yavana quidam machinam per aera volantem construxerat, qua ille usus Caṇḍis principem, visendi cupidine laborantem, rapuit et abduxit ². Svarṇacûḍa Yavana mortem obiit, quod occulta in somniis protulerat ³.

Puṣpamitra, qui Mauryorum domo eversa Çuṅgorum domum instituit (circa 150 ante Chr. n.), Yavanos in fugam vertisse dicitur apud Kâlidâsum. Rex enim Agnimitra, universi imperii cupidus, equestre sacrificium (aḡvamedha) instruit, equumque emittit, firmo præsidio dato, ducibus Puṣpamitro patre et Vasumitro filio; juxta dextra Sindhus fluminis equo obstant Yavani equites, sed frustra ⁴. Yavanis mulieribus corporis sui custodiam committunt Duṣṣanta (in Çakunt.) et Purûravas (in Vikramorv.) ⁵.

Daṇḍin, in libro Daçakumâracarita inscripto, mentionem injicit (III, 92-3) « Yavani mercatoris nomine Khanati qui parvo pretio vendendum adamantem habebat pretiosis-

1) *Harṣacarita*, Calcutt. ed. Îçvaracandravidyâsâgara 1883, p. 173.

2) *Ib. ib.*

3) Sic HALL, *Vâsavadattâ* Intr. 53; hæc autem quam laudavimus editio Svarṇacûḍum, gentili nomine omisso, Mṛttikâvatîs urbis regem appellat.

4) *Mâlavikâgnim.* ed. Bollensen, p. 83. Communem quidem illam lectionem, codicum discrepantiæ causa, Bollensen rejicit. Multis tamen codicibus usus Shankar Pandit nullam ad hunc locum variam lectionem inducit (*Bomb. S. Ser.* p. 107).

5) V. alterum opus meum *Le Théâtre Indien*, s. ind.

simum. » Eodem in opere, vir præceps in mare dejectus fluctuantem tabulam uncis manibus retinet, navemque tandem aspicit Yavanam; a nautis correptus coram Râmeşu navis magistro ducitur; mox autem ea navis, uvas portans, a piratis impugnatur. Notandum etiam mercatoris nomen in Bṛhatkathâ (Kathâsar. S. tar. xxxvi, v. 73) Yavanasena, nisi tamen nomen aliter melius legatur ¹.

Recentioris ætatis opus Vîracarita Yavanorum cladem canit : Çâlivâhana imperator, extinctis ad unum Çakis, Yavanos quoque funditus evertit. Yavani, deserta terra, in Oceanum occidentem versus recesserunt ².

Mira quadam sorte grammatici certissima de Yavanis documenta servaverunt. Pânini, quem Alexandri Magni temporibus floruisse non dubitamus ³, non modo Yavanorum nomen profert, sed etiam docet quomodo vox inde orta (yavanânî) informetur. (iv, 1, 49) Commentarii ad Pâninem scriptor Patañjali (circa 150 ante Chr. n.) Yavanos simul atque Kambojos, Colos, Keralos gentibus annumerat, quarum rex gentile nomen accipit; ita fit ut rex Yavanorum Yavana appelletur. (Mahâbhâşya ad Pân. iv, 1, 175, ex Benaresia editione, in Ind. St. xiii, 371.) Kielhorn vero eam Yavanorum mentionem non recepit; neque recte: confirmatur enim præceptum alia quadam sententia (ad Pân. iii, 2, 111); ibi imperfecti temporis grammaticus præcipit usum, ut præteritum aliquid multisque compertum, et præsentem eo, qui commemorat, actum indicatur; exemplum affert: Aruṇad Yavanaḥ Sâketam; Aruṇad Yavano Mâdhya-mikân : Yavana (rex) Sâketum (urbem) opprimebat; opprimebat Yavana Mâdhya-mikos. Yavanorum cladem commemorat sententia *murdhâbhişikta* (regis instar consecrata), apud Varadarâjum (Laghukaumudî § 972) servata : duryava-

1) Recens editio (Bombay, Nirṇaya-Sagar Press 1889) scribit : Pavanasena.

2) Vîracar. laud. ap. Ind. St. xiv, 104.

3) V. quæ scripsimus in *Journal Asiatique*, 2, 1890.

nam vartate, male ver
cum Çakis societas, Pa
utrumque nomen in un
Yavanam (ad Pân. ii,
pañho liber (loc. sup. l
Astrologi cum Yavan
Liber Atharvaparîçîṣṭa
Lunam in regione Ya
opinionem repetit Varâ
solis defectionem Yava
tam esse monet. Grav
mentum e Gârgi-saṃh
çiko (vel ejus fratre)
Yavani Sâketo urbe et
Kusumapurum (sive
centur; deinde capta
turbabuntur provincia
(Buddhistæ scilicet) in
ebrii in (media Indiæ
sævum horrendumque
Yavani. Tum demum,
reges simul regnabunt
Çaka rex imperabit.

Yavanos buddhicæ
saṃhitâ; idem enim
buddhica opera. Pris
scripta, et Mahāvams
loko) notat ⁴; quo mi

1) Atharv. par. graha
2) Yogayâtrâ, iii, 19,
3) Gârgi-Saṃhitâ, Yu
KERN. Brh. S. 37.
4) Mahâc. 71.

nam vartate, male vertunt res Yavanis. Intima Yavanorum cum Çakis societas, Patañjalis ætate, eo demonstratur quod utrumque nomen in uno verbo conjungitur, scilicet Çaka-Yavanam (ad Pân. II, 4, 10); quo quidem utitur Milinda-panho liber (loc. sup. laud.).

Astrologi cum Yavanis familiariter, ut ita dicam, agunt. Liber Atharvapariçiṣṭa, sive appendix ad Atharva-Vedum, Lunam in regione Yavanorum natam esse docet ¹, quam opinionem repetit Varâhamihira astrologus ²; idem ille liber solis defectionem Yavanis, Çakis, Tukhâris, Bâhlîkis infestam esse monet. Gravissimum de Yavanorum fati documentum e Gârgî-saṃhitâ primus protulit Kern ³: « Çâlîçûko (vel ejus fratre) regnante, inquit, pravi potentesque Yavani Sâketo urbe et Pañcâlorum agris et Mathurâ potiti Kusumapurum (sive Pâṭaliputrum, Palibothram) adipiscuntur; deinde capta urbe Puṣpapuro (id.)... universæ conturbabuntur provinciæ »; tunc pravæ religioni addicti populi (Buddhistæ scilicet) imperabunt; deinde « Yavani præliis ebrii in (media Indiæ regione) Madhyadeço non restabunt; sævum horrendumque bellum inter se, suis in finibus, agent Yavani. Tum demum, ætate labente, eversis Yavanis septem reges simul regnabunt ». Paulo post Agniveçya domo eversa, Çaka rex imperabit.

C. — De religione

Yavanos buddhicæ fidei addictos esse recte monet Gârgî-saṃhitâ; idem enim testantur inscriptiones (v. sup.) et buddhica opera. Prisca Taprobanæ insulæ historia, palice scripta, et Mahâvaṃso dicta, Yavanorum regionem (Yonalo) notat ⁴; quo mittitur Mahârakkhito sacerdos, a Tiṣyo

1) *Atharv. par. grahayuddha*, I. 1, 3; *Ind. Stud.* x, 317.

2) *Yogayâtrâ*, III, 19, *Ind. Stud.* x, 317.

3) Gârgî-Saṃhitâ, Yuga-purâṇa, *laud. in Ind. St.* XIII, 305; et ap. KERN. *Brh. S.* 37.

4) *Mahâv.* 71.

Maudgaliputro legatus ut Bonam Legem impertiatur; Kâla-kârâmi sûttri auxilio Yonos ad fidem convertit, centum et triginta septem millia ad sanctitatem ducit, et decem millia sacris ordinibus sese addicunt, præsente Mahârakkhito (307 ante Chr. n.). Eodem tempore Dhammarakkhito sacerdos, Yona gente oriundus, Aparântum (occidentis) regionem Aggikkhandûpami sûttri auxilio convertebat ¹. Anno 157 ante Chr. n., ex computatione Mahâvaṃsi, Taprobanam venit Alasando, e Yavanorum urbe, profectus sacerdos Mahâdhammarakkhito ². Quin etiam Yavanorum rex Milinda sanctorum numero a Buddhistis adscriptus fuit; ejus famam commemorat liber Milinda-panho, Milindi percontationes. Natus erat Milinda Kalasigâmi (v. sup.), Sâgali autem regnabat. Hanc quidem regiam conditionem adeptus erat, ex voto olim, Kâçyapi Buddhi ætate, expresso; eo enim tempore novitius in monasterio scoparii munus præstabat; aliqua die conversis purgamentis: « Utinam, ait, salutem supremam (nirvâṇa) merear, gloriaque mea effulgeat sapientiamque obtineam! » Quamobrem multo post Milinda natus est, sapiens et eruditus, disertusque, omnique scientia instructus. Rex ille aliquando, militibus inspectis, otium sibi superesse ante occasum solis sensit, et quingentos nobiles Yavanos, comites suos, rogavit: « Novistisne unum ex monachis (samaṇa) aut brâhmaṇis qui mihi sanctorum (arhat) Buddhorumve ritus exponat? » Sex igitur, qui se Buddhos esse profitebantur, nominati; quos rex adiit, inanesque breviter expertus, clamavit: « Proh! vacua est India (Jambudîpa)! » Sic, duodecim annos, doctissimum quemque invisit, sed frustra. Tum Beati convenerunt solliciti, divumque Mahâsenum, Triginta-Trium mundi incolam, rogaverunt ut e cælo descenderet, personaque hominis suscepta controversiam cum Milindo constitueret. Mahâsena, docti Nâgaseni nomen et personam

1) *Buddhagoṣa, Suttavibh.* I, 317; *Dîpav.* VIII, 7, 9.

2) *Mahâv.* 171.

mutuatus, in monasterio
comite Devamantiyo M
circumdatus, quorum
kâyo, Maṅkuro, Sabb
exorsi sunt, in qua re
nium frustra præstitit;
eam fidem amplexus e
Yavanos olim Orisse
referunt. Regnante V
regione advenientes C
Iran aut Kabul; ita
stare vero non potuer
post Vajranâthum, Ya
fines occupaverunt, m
Hangsha-deo Bhoja R
tunc, Sindhus agris d
victi autem recesser
Bhoja potitus est. Vik
post Bhojum rex factu
Yavanorum consilio
prelio vicit. Regnant
bhavana-devo (133-17
Ch.), Bhima-devo (22
verunt Yavani. Denic
Ch.) Yavana quidam
phantosque navibus
ditissimi Puri templi
rex occidentem versu
secum ferens, quam i
templo tota regione
superbiam Oceanus g
una cum ejus militibu
tenuerunt, et regia Ya

1) *Milindapanho*, ed.

mutuatus, in monasterium Saṅkeyya venit; monitus a nobili comite Devamantiyo Milinda eum adiit, quingentis comitibus circumdatus, quorum primi erant Devamantiyo, Ananta-kāyo, Maṅkuro, Sabbadinno. Longam statim controversiam exorsi sunt, in qua rex acutissimum et subtilissimum ingenium frustra præstitit; Nāgaseni sapientia victus, Buddhicam fidem amplexus est ¹.

Yavanos olim Orissæis rebus esse potitos Orissæi annales referunt. Regnante Vajranâtho Devo, Yavani, e Babul regione advenientes Orissum ingressi sunt (Babul, id est Iran aut Kabul; ita saltem interpretantur commentarii), stare vero non potuerunt; rege autem Hangsha-deo, tertio post Vajranâthum, Yavani iterum, e Kâçmîro effusi, Orissæos fines occupaverunt, multasque pugnas commiserunt. Mortuo Hangsha-deo Bhoja Râja (189-53 ante Chr. n.) regnum iniit; tunc, Sindhus agris desertis, Yavani rursus incursaverunt, victi autem recesserunt, multisque Yavanorum urbibus Bhoja potitus est. Vikramâditya (53 ante Chr.— 82 post Ch.) post Bhojum rex factus, Yavanos tremefecit; sed Çâlivâhana, Yavanorum consilio et auxilio, Vikramâdityum aggressus prælio vicit. Regnantibus Bato-Kesari (82-133 p. Ch.) Tribhuvana-devo (133-176 p. Ch.), Nirmala-devo (176-221 p. Ch.), Bhîma-devo (221-258 p. Ch.) regionem rursus infestaverunt Yavani. Denique, rege Subhan-deo (sic St. ; 308 p. Ch.) Yavana quidam Raktabâhu nomine milites equos elephantosque navibus convectos in littus Orissæum exposuit, ditissimi Puri templi diripiendi causa. Audita re perterritus rex occidentem versus aufugit, sacram Jagannâthi effigiem secum ferens, quam inter dumeta condidit. Yavani direpto templo tota regione potiuntur. Impiam autem Raktabâhus superbiam Oceanus graviter tulit, Yavanumque obruit aquis una cum ejus militibus. Yavani tamen Orissum in sua ditioe tenuerunt, et regia Yavanorum domus cXLVI annos duravit.

1) *Milindapaṇho*, ed. V. Trenckner, Londin. 1880.

Expulit tandem Yavanos Yayâti Kesari, qui Kesariam domum inchoavit¹.

D. — *De conditione et origine, moribus et institutis*

Sic igitur in rebus Indiæ sæpissime versati Yavani suum in brahmanica reipublicæ disciplina locum obtinuerunt; inventæ sunt, ut mos est, fabulæ quæ conditionem gentis propter originem explicarent. Mahâ-Bhârato teste (I, 3533) Yavani orti sunt Turvasu, Yayâtis filio, Purus fratre; qui quum Uçanas Yayâti regi præcocem senectutem iratus exoptavisset, patris pœnas sibi sumere noluit; imprecatus autem pater: « Proles, ait, tua interrupta quondam cessabit » junioremque Purum in successionem regni ordinavit; Turvasu in provincias inter orientem et meridiem sitas procurator missus est. Quæ origine Yavani Yâdavis, divi Kṛṣṇi genti, per affinitatem innexi sunt, quum Yadu Turvasus frater fuerit.

Epos idem, in alio loco, aliam Yavanorum originem refert. Vasiṣṭhi brâhmaṇi vaccam olim vi abducere voluit Viçvâmitra rex. Brâhmaṇus inops, omni auxilio destitutus, in eo erat ut discederet, quum vacca humana voce loqui incepit: « Mene, inquit, permittis an amittis? » — « Invitus ego discedo » respondit ille. Tunc autem vacca innumeras copias e suo corpore emisit, quæ militibus Viçvâmitri restiterunt. « Cauda emisit Pahlavos, urina Dravidos et Çakos, vulva Yavanos, stercore Çavaros » (I, 6684). Hanc quoque originem commemorat versus VII, 3379: « Yavani, Pâradi, Çaki cum Bâhlikis, Mlecchi vaccæ vulva nati ». Tertiam deinde originis rationem exponit XIII, 2103 (= ib. 2159): « Çaki, Yavani et Kamboji olim kṣatriyorum gentes erant; paulatim vero ad conditionem Çûdrorum prolapsi sunt quod nullos invisabant brâhmaṇos. » Quæ sint tandem Yavanorum officia docet XII, 2429-39. Mândhâtar rex, Indri alumnus, deum interrogavit: « Yavani, Kirâti, Gândhâri, Cîni, Çavari, Barbari, Çaki, Tukhâri, Kaṅki, Pahlavi, Andhri, Ma-

1) STIRLING, *Antiquities of Orissa, Asiat. Research.* xv, 258 sqq.

draki, Paundri, P
Vaiçyi, Çûdri, Brâ
parentes, quomodo
illæ gentes mihi reg
Indra dixit: Parenti
monachis, regibus;
Barbarorum illud o
puteos, popinas, lect
ceant; ne mentiant
agant; uxorem, filios
sunto. Sacra facian
Hæc est, o Mândhâ
Râmâyana narrat
« Mugitu geniti P
præsente Viçvâmit
Kambojis, Bâhliki,
Pahlavos telis sonan
occisos Pahlavos, e
mixtos; plenissima
longos gladios hasta
geniti sunt Kamboji
Barbari, vulva Yava
Tukhâri et Kirâti. »
Yavanum Çûdra
auctores quidam, q
nava instituta et Ma
tere verbis exponu
conditionem Çûdro
neque ullos brâhm
Dravidî, Kamboji,
Kirâti, Daradi, Kh
Versus tandem,

1) Gorresio, I, 55, 4
2) Gautama dharm
3) Manu, x, 44 = M

draki, Paundri, Pulindi, Ramaṭhi, Kamboji, hominesque Vaiçyi, Çûdri, Brâhmaṇis et Kṣatriyis orti imperio meo parentes, quomodo leges exercebunt? Quomodo barbaræ illæ gentes mihi regendæ? Utinam hoc a te audiam! — Indra dixit: Parentibus universi pareant, magistro pareant, monachis, regibus; sacra Vedorum præcepta sequantur: Barbarorum illud officium est. Inferias Manibus faciant, puteos, popinas, lectos, dona brâhmaṇis conferant; ne nocent; ne mentiantur; ne irascantur; bene cum omnibus agant; uxorem, filios sustineant; puri, procul ab omni malitia sunt. Sacra faciant; brâhmaṇis magna præmia donent. Hæc est, o Mândhâtar, prisca lex ab omnibus observanda!

Râmâyana narrat Yavanos Vasiṣṭhi vacca esse natos ¹.

« Mugitu geniti Pahlavi centuriatim universum exercitum præsentem Viçvâmitro exciderunt, Yavani quoque cum Kâmbojis, Bâhliki, Daradi. At rex iratus summa contentione Pahlavos telis sonantibus stravit; postquam vidit centuriatim occisos Pahlavos, emisit vacca feroces Çakos cum Yavanis mixtos; plenissima illa erat Çakis Yavanisque commixtis, longos gladios hastasque ferentibus, aurei coloris..... Mugitu geniti sunt Kamboji solis instar splendentes; corde orti sunt Barbari, vulva Yavani, stercore Çaki, pilorum rimis Mlecchi, Tukhâri et Kirâti. »

Yavanum Çûdra uxore et Kṣatriyo viro nasci censent auctores quidam, quorum opinionem refert Gautama ². Mânava instituta et Mahâ-Bhârata Yavanorum originem iisdem fere verbis exponunt: « Paulatim Kṣatriyorum gentes ad conditionem Çûdrorum prolapsæ sunt quod sacra negligebant neque ullos brâhmaṇos invisebant: sic Paundraki, Codi, Draviḍi, Kamboji, Yavani, Çaki, Pâradi, Pahlavi, Cîni, Kirâti, Daradi, Khaçi ³.

Versus tandem, quorum auctor perhibetur Cāṇakya, Can-

1) *Gorresio*, I, 55, 18 sqq.; *Bomb. ed.* I, 54, 18 sqq.

2) *Gautama dharma-çâstra*, IV, 21.

3) *Manu*, X, 44 = *Mahâ-Bhâr.* XIII, 2103, 2159.

dragupti regis æqualis et socius in rebus gerendis, memorant « neminem inferiorem esse Yavanis » (Vṛddha-Cāṇakya, 8,5). In ceteris operibus, quibus bráhmaṇorum disciplina exponitur, Yavani semper inter gentes addictas peccatis, salute tamen haud interdictas annumerantur.

Hic etiam grammatici suum et utilissimum auxilium afferunt. Scholiastes ad Pāṇ. III, 2,126 exemplum affert : çayânâ bhuñjate Yavanâḥ ; accubantes cenant Yavani. Unde orta sententia, non liquet. Patañjali ad Pāṇ. II, 4, 10 (çûdrâṇâm aniravasitânâm) vocem anir^o interpretatur. Sunt qui vocem Âryâvartâd, inquit, suppleant ita ut sensus sit : Aryorum sede, regione haud ejecti ; neque recte, quum nomen Çaka-Yavana repugnet (Inde patet, Yavanos Patañjalis temporibus extra Âryâvartum consedissee et Çûdrorum loco habitos). Suam postea opinionem affert : Expleamus, ait vocem pâtrât (vasibus haud ejectus) quippe quorum vasa post epulas sacris ritibus purgari possint ; ejectorum autem vasa nunquam pura fiunt. Patañjalis opinioni verbum Çaka-Yavana congruit : Yavani igitur, hac ætate, haud admodum impuri habebantur. Prior tamen opinio, a qua Patañjali se abhorere profitetur, forsitan haud rejicienda tamen sit. Tempore enim, quo Yavani Çakique simul in Âryâvarto vivebant, vox Çaka-Yavana jure informata fuerit ; his autem gentibus extra Âryâvartum expulsis, nova vocis explanatio a Patañjali invenienda erat.

Appendix ad Pāṇinis grammaticam Gaṇapâṭha dicta non modo Yavatorum nomen, ut vidimus, præbet, sed etiam idem cum alia voce compositum, scilicet Yavanamuṇḍa¹ Yavatorum modo tonsus (yavana iva muṇḍa ; sic Kaiyyaṭa). Quo de more Yavatorum Purâṇa documenta tradunt : quum Barbaros ulciscendi patris causa excidere Sagara vellet, Vasiṣṭha deprecatus est ut Yavanis, Çakis, Kambojis, Pâradis, Pahlavisque parceret. Tunc Sagara jussit Yavanos

1) Gaṇa mayûravyaṃsakâdayaḥ.

tondere caput, Çako
dere, Pahlavos barba
expertes ritibus, vedor
nis. Qua ratione, ex
IV, 3, 21 sqq.)

Assalâyana-Sutta, h
Yavatorum quoque
verbis. Gotama Assalâ
time, ait, apud Yava
gentes in certos quoque
dominos scilicet et ser
servis quoque in do
Pischel usus est, leg
simus noster Senart r
tica, tum a rerum r
(neva pro ceva) alite
apud Yavanos Kam
nullos ordines esse
esse, et a dominis etc

Apud Yavanos ta
fabulæ tradunt: Si q
erat nuntianda, quam

E. — De

Scientia, quæ vel
honestat, Yavanis r
« Yavani universam
Mahâ-Bhârata (viii,
Milindapaṇho², ad u

1) Ardhamuṇḍos, id.
Bhârata. Cf. WEBER, U
d. Wiss. Berlin, 1869.

2) Assalâyana-Suttan
JAMES D'ALWIS, laud. a

3) SENART, *Revue Cr*

4) RALSTON, *Indian*

5) TRENCKNER, *Pali*

tondere caput, Çakos dimidium¹, Pârados capillum effundere, Pahlavos barbam promittere; eos universos vivere expertes ritibus, vedorum studio, sacris cærimoniis, brâhmanis. Qua ratione, ex kşatriyis facti sunt Mlecchi. (Vişnu-P. iv, 3, 21 sqq.)

Assalâyana-Sutta, buddhici operis Majjhima-Nikâyi pars, Yavanorum quoque instituta memorat, dubiis vero utitur verbis. Gotama Assalâyanum discipulum interrogat: « Audistine, ait, apud Yavanos Kambojos ceterasque adjacentes gentes in certos quoque ordines (gallice: *caste*) homines dividi, dominos scilicet et servos, a dominis nonnunquam in servos, a servis quoque in dominos transire². » Hanc autem, qua Pischel usus est, legendi et interpretandi rationem doctissimus noster Senart reprehendit, utpote quæ tum a grammatica, tum a rerum natura abhorreat, mutatoque verbo uno (neva pro ceva) aliter et rectius interpretatur: « Audistine apud Yavanos Kambojosque ceterasque adjacentes gentes nullos ordines esse institutos, dominos duntaxat et servos esse, et a dominis etc.... »³.

Apud Yavanos tandem hoc esse institutum Buddhicæ fabulæ tradunt: Si quis subita nece periisset, res regi prius erat nuntianda, quam domo efferretur⁴.

E. — *De scientia, artibus et sermone*

Scientia, quæ vel infimi ordinis virum apud Indos jure honestat, Yavanis maximam laudem decusque attulerat. « Yavani universam rerum scientiam complectuntur » ait Mahâ-Bhârata (viii, 2107) Yavanorum artium summa, in Milindapañho⁵, ad undeviginti ponitur, quum Indi suas artes

1) Ardhamuṇḍos, id. est dimidio tonsos Yavanos refert Jaimini-Bhârata. Cf. WEBER, *Ueber das Jaimini-Bhârata*, Sitz. d. k. Akad. d. Wiss. Berlin, 1869.

2) Assalâyana-Suttam edited and translated by Pischel, 1879. — Cf. JAMES D'ALWIS, laud. ap. *Ind. Streif.* II, 321.

3) SENART, *Revue Critique*, 12 avril 1880.

4) RALSTON, *Indian tales from Tibetan sources*, p. 361.

5) TRENCKNER, *Pali Miscellany*, I, 58.

ad duodeviginti numerent¹. Astrologia quidem in primis præstant; quod Gârgî-Saṃhitâ his verbis profitetur : « Barbari sunt Yavani; apud eos tamen scientia illa stetit; in speciem igitur sanctorum (ṛṣivat) coluntur. ² » Apud Indicos astrologos frequens occurrit Yavanorum mentio : Yavani docti sæpissime laudantur; item doctus quidam Yavaneçvara. Librum Yavana-çâstra inscriptum Sol ipse deus (Sûrya) scripsisse dicitur; qui quum maximorum trium deorum ira coelo expulsus esset, natus Romakapuri, in finibus Yavanorum, Yavanos astrologiam edocuit³.

Artes apud Yavanos floruisse Buddhicæ fabulæ testantur, artifices etiam sæpissime peregrinatos a Yavanis ad Indos, ab Indis ad Yavanos. Narratur historia pictoris cujusdam qui propter negotium Madhyadeço profectus Yavanos adiit; Yavana opifex mechanicæ artis peritissimus fictitiam puellam fabricaverat, qua pictorem deluderet; ille autem mira solertia ipsum opificem ridiculum fecit⁴. Fabula quoque est de eborario, qui, Madhyadeço profectus, Yavani pictoris hospitio usus est. Memorandus tandem ille Yavana qui machinam per aera volantem construxerat, ut Caṇḍis principem tolleret⁵.

Yavani sermonis memoriam diutius quam scientiam Indi tenuerunt; de quo duo tantum documenta reperiuntur, unum apud Buddhistas, alterum apud Brâhmaṇos. Vibhaṅga Atuvâ (palice aṭṭhakathâ) dictum opus Yavanum sermonem inter linguas perpetuæ mutationi addictas numerat, (cum Otto, Kirâto, Andhako, Damilo), dum Mâgadhî lingua immota manet⁶. Kumârila tandem (ad Mîmâṃsâm) « Mlecchorum linguas » his verbis interpretatur : « Yavanam scilicet, et Raumakam Barbaramque »⁷.

1) Cf. Petersb. Wort. s. voce *vidyâ*.

2) Gârgî Saṃhitâ, laud. ap. KERN, Bṛhat-S. Intr. 35.

3) *Ind. St.* II, 247 sqq.

4) RALSTON, *Indian Tales from Tibetan sources*, p. 360 sq.

5) V. sup.

6) Laud. ap. JAMES d'ALWIS, *Journal of Pâli text Society* 1883, p. 58.

7) Laud. ap. COLDEROKE, *Essays*, I², 340.

Quæ fuerint Yav
adhuc testantur qu
Yavanaka¹) frug
banum. — Yavana
styrax. — Yavanap
neṣṭa (a Yavanis ap
— oṭâ,¹) palma fe
(Yavanis inimicum
præcipue).

F. — *De commercio*

Quæ fuerint Yavanorum Indorumque mutua commercia, adhuc testantur quædam Indicæ voces : Yávana, tus; — Yavanaka ¹⁾ frugum genus, ²⁾ frumentum, ³⁾ carota, ⁴⁾ olibanum. — Yavanadeçaja (in Yavanorum regione natum), styrax. — Yavanapriya (Yavanis carum), piper. — Yavaneşta (a Yavanis appetitum), ¹⁾ cæpa, ²⁾ azadirachta indica. — oṭâ, ¹⁾ palma fera, ²⁾ cæpa, ³⁾ piper. — Yavanadvişta (Yavanis inimicum), bdellium. — Yavanikâ, velum (aula præcipue).

idem in primis
ofitetur : « Bar-
a illa stetit; in
» Apud Indicos
entio : Yavani
m Yavaneçvara.
is (Sûrya) scrip-
leorum ira coelo
us Yavanorum,
bulæ testantur,
ranis ad Indos,
toris cujusdam
Yavanos adiit,
etitiâ puellam
m mira solertia
que est de ebo-
victoris hospitio
qui machinam
cipem tolleret.
scientiam Indi
eruntur, unum
Vibhaṅga Atuvâ
sermonem inter
rat, (cum Otto,
lingua immota
« Mlecchorum
nam scilicet, et

II — YAVANOS ESSE GRÆCOS OSTENDITUR

Collectis igitur et digestis documentis, interpretatio jam faciliior et certior erit. Initium ab Açoki regis testimoniis, ut supra, faciamus. Yavanorum qui nominatur rex Antiyoko nullam inter doctos unquam controversiam movit; Antiochum enim statim quivis agnoscit. Ceteri, quorum ibidem nomina leguntur, reges protinus intelliguntur: Turâmaya, Ptolemæus; Antikini, Antigonus; Maka, Magas; Alikasudara, Alexander. Etenim, inter annos 260-258 a. Ch. diversis Alexandri Magni imperii partibus imperabant Ptolemæus Philadelphus Ægyptiæ, Antigonus Gonatas Macedoniæ, Magas Cyrenis, Alexander Epiro, Antiochus tandem Syriæ¹. Quum ille unus Antiochus Yavanorum rex nuncupetur, interpretandum esse videtur nomen Syriæ modo gentibus, ceteris exclusis, esse impositum. Non universos tamen Syriæ populos nomen complectebatur; memorantur enim inter finitimos, una cum Yonis, Kamboji et Gandhâri. Qua in regione Kamboji consederint, non patet; Iranicæ vero tribus nomen esse existimatur, unde Cyri filius Cambyses, persice Kambujiya, nomen duxerit². Gandhâros Kabuleam vallem habitavisse non modo Indi, sed etiam, veteres inter Græcos scriptores³ ostendunt. Kambojorum et Gandhârorum provincias, extra fines Indiæ sitas, Syriæ reges his temporibus tenebant. Ipse qui dicitur Yavana rex Syrus non erat Antiochus; Græcus ille erat, et multis qui post Alexandrum in Syriam migraverant Græcis imperabat; neque tamen universos Yavanos suos fecerat; coloniam ipsa in India tunc temporis Yavani

1) SENART, *les Inscriptions de Piyadasi*, II, 272 sqq.

2) SPIEGEL, *Erânische Alterthumskunde*, I, 442.

3) Hecat. fr. 178, 179. Herodot. VII, 65.

constituerant, in lit
tibus, quibus præer
illius vox *aspa* compo
ornatus. Iranicum v
vinciæ præposuerat;
sermonem et peregrin
peregrinis perite imp
Açokum sæculo Rud
Pahlavo, i.e. Parth
curandas tradidit.

Utrum Syri, qui
Græci, quorum ipse
Syriam incolebat, Ya
guum; altera tamen o
faciet. Yavanæ gentis
tur¹. Indiæ confines
Yavanos cognoveran
quum Yaunos mar
gentes a se subactas
testimonio plane pa
antea nomen audiver
riatur quod « Yavan
velis remisque tanq
insula potitus, tutum
Yavân tandem Gra
apud Arabes Yûnâ
monia desunt. Scho
notat « universos Gr
lari »; atque Hesyc

Quo tempore nom
Neque statim dijud
gnum irrepsisse, pr
Græcorum nomen c

1) BERNARD STADE, *Die
des Sacants*, 1882, 478-

constituerant, in littoribus inter Indum et Narmadâm jacen-
tibus, quibus præerat vir iranicae stirpis Tuşâspa (originem
illius vox *aspa* composita prodit), regio titulo ab Açoko rege
ornatus. Iranicum virum Açoka consulto, ut videtur, pro-
vinciae præposuerat; peregre natus enim Tuşâspa peregrinum
sermonem et peregrinos usus cognoverat; is igitur erat qui
peregrinis perite imperaret. Eandem ob causam quarto post
Açokum sæculo Rudradâman Ânarti et Surâştri provincias
Pahlavo, i.e. Partho præfecto Suviçâkho, Kulaipi filio,
curandas tradidit.

Utrum Syri, qui nomen Antiochi imperio dederant, aut
Græci, quorum ipse Antiochus erat et quorum multitudo
Syriam incolebat, Yavani proprie dicti sint, hactenus ambi-
guum; altera tamen opinio jam verisimilior mox firmam fidem
faciet. Yavanæ gentis non tantum apud Indos nomen reperit-
ur¹. Indiæ confines Persæ jam quinto a. Ch. sæculo ineunte
Yavanos cognoverant. Darius rex in inscriptionibus suis
quum Yaunos maritimos, tum continentis Yaunos inter
gentes a se subactas numerat; hos esse Græcos ex Darii
testimonio plane patet et nemo est qui infitias eat. Assyrii
antea nomen audiverant; Sargon, octavo a. Ch. sæculo, glo-
riatur quod « Yavanos (Yavanai, Yavvnai) e medio maris
velis remisque tanquam pisces expulerit »; Cypro enim
insula potitus, tutum a Græcis piratis Ægæum mare effecerat.
Yâvân tandem Græcorum nomen apud Hebræos legitur,
apud Arabes Yûnân. Neque ipsa de re Græcorum testi-
monia desunt. Scholiastes ad Aristophanem (Acharn. 104)
notat « universos Græcos a barbaris Ionum nomine appel-
lari »; atque Hesychius, s. v. Ἰάνα, scribit idem.

Quo tempore nomen Indi primum audiverint, non constat.
Neque statim dijudicandum, nomen ante Alexandrum Ma-
gnum irrepsisse, propterea quod præsentibus Græcis verum
Græcorum nomen cognovissent. Alexander enim, ut ceteri

1) BERNARD STADE, *De populo Iavan*, 1880. Cf. LENORMANT, *Journ. des Savants*, 1882, 478-85; 602-11.

Græci, sine tribus interpretibus conserere sermonem non poterat¹; Persis autem utebatur qui frequentibus commerciis Indorum linguam edidicissent. Indi vero jam prius Græcos esse experti erant; nam, omisso Scylace Caryandæo, qui Dario jubente Indum amnem navibus exploravit, milites ex Indicis provinciis accessitos Indos Gandhârosque, Herodoto teste (vii, 65, 66), Xerxes in Græciam duxit; hostium illi nomen a ducibus aut commilitonibus audiverant, et post bellum reduces, vel paucissimi, domum retulerunt, imo etiam mirabiles de Græcis fabulas forsitan narraverunt.

Alia denique opinio occurrit de prima nominis apud Indos origine. Indiam olim cum Persis crebris commerciis esse conjunctam, multis indiciis apparet. Açoki inscriptiones, Indiæ antiquissimas, qui legit Darii inscriptionum memor, exordii, etiam formæ similitudinem admiratur. Yavanos autem Darius cum Çakis ut proximos refert; Yavanos cum Çakis tanquam longa consuetudine conjunctos Indorum scripta sæpissime memorant; publica quidem harum gentium societas inde a primo a. Ch. sæculo ipsa in India diu exstitit; his vero temporibus anteriora, ut videtur, scripta Yavanos cum Çakis miscent. Nota etiam dignum est, Kambojos, cum Yavanis pariter conjunctos, a Græcis scriptoribus omnino ignorari, ab Indis autem sicut inane nomen memorari; quos Persis esse cognatos supra sensimus. Ulterioris enim, puto, terrarum orbis notitiam a Persis Indi quondam acceperunt.

Quanquam scriptores de Yavanzorum situ maxime inter se discrepant, plurimi certe Yavanos ad Occidentem spectare referunt, proximos Madrakis, Pahlavis, Barbaris, Kirâtis, Çakis, Daradis, Gandhâris, Kambojis, Bâhlikis, Çibibus, Cînis. Recakis, Trigartis, Pâradis, Sindhus ripis, Marui, Pentapotamiæ, Kâçmîro, Takşaçilæ, Puşkaravatî, Çâkalo, Çûdris. Quæ quidem nomina fere omnia explorata et perspicua sunt. Çaki sunt Sacæ, scythica gens, qui sub septentrionibus

1) V. testimonia de re infra.

juxta fines Iranicos vi
excusserunt, ac paul
secundo a. Ch. sæcu
diximus; item de C
Parthavi); Bâhliki, I
nomen hodie restat t
Kâçmîra, Cachmir;
jacebant; Çibes et C
Dardistano manent.

ferum victum agebar
ad Kabul flumen jac
Takşaçilâ (Taxilæ)
Jhelam); Çâkala, M
tim) et Hyphasin (V

Ea si breviter con
ad extremam Pentar
intra fines Græci, u

Yavanos in septen
propter Kambojos,
rados. Omnes fere
iterum, mutata mod
quum, ad Indorum
spectare videantur.

A Madhyadeço, i
mare, Gangem, Vin
flumen evanescit.
propter Narmadâro
Kaliṅgos, Bâhliko
Auctor est Varâha
Græcis doctrinis e
ignorabat. Ne quis
non modo Yavanzos
tem transtulerit. N
(Nerbudda) sedeba
in Gangem influit,

juxta fines Iranicos vivebant; olim a Dario subacti, jugum mox excusserunt, ac paulatim progressi Bactrianam invaserunt, secundo a. Ch. sæculo, deinde Indiam. De Kambojis supra diximus; item de Gandhâris. Pahlavi sunt Parthi (prius Parthavi); Bâhliki, Bactriani; Cîni, Sinenses. Pentapotamiæ nomen hodie restat (Penjab); Maru Merwar (Maru-var) est; Kâçmîra, Cachmir; Trigarti ad Çatadrum flumen (Sutledj) jacebant; Çibes et Çûdri ad inferiorem Indum; Daradi in Dardistano manent. Barbari Kirâtique sub ipso Himâlayo ferum victum agebant. Puşkalavatî (græce Peukelaotis) urbs ad Kabul flumen jacet, qua Suvâstu (Swat) flumen confluit; Takşaçilâ (Taxilæ) inter Indum et Hydaspem (Vitastâm, Jhelam); Çâkala, Madrakorum arx inter Hydraotem (Irâvatîm) et Hyphasin (Vyâsum, Bias).

Ea si breviter complectimur, Yavanos a Bactriana usque ad extremam Pentapotamiam habitare patet; quos admodum intra fines Græci, ut videbimus infra, regnaverunt.

Yavanos in septentriones spectare nonnunquam perhibetur, propter Kambojos, Kirâtos, Barbaros, Çakos, Bâhlikos, Pârados. Omnes fere populos, quos supra memoravimus, iterum, mutata modo cœli parte, vicinos legimus. Nec mirum, quum, ad Indorum rationem, in septentriones et occidentem spectare videantur.

A Madhyadeço, id est a regione quæ patet inter utrumque mare, Gangem, Vindhium montem, locumque ubi Sarasvatî flumen evanescit, Yavani in Orientem vergere dicuntur, propter Narmadârdhos, Çonos, Uðros, Vañgos, Suhmos, Kaliñgos, Bâhlikos, Çakos, et Magadhos Prâggyotişosque. Auctor est Varâha-mihira, clarissimus ille astrologus, qui Græcis doctrinis eruditus verum Yavatorum situm non ignorabat. Ne quis eum negligentiae errorisve incuset, quod non modo Yavanos, sed etiam Bâhlikos Çakosque ad orientem transtulerit. Narmadârdhi juxta superiorem Narmadâm (Nerbudda) sedebant, Çoñi juxta Çoñum (Sôna) flumen quod in Gangem influit, Uðri in Orisso, Vañgi in austrinis Ben-

gali, Kaliṅgi infra Orissæos usque ad ostia Kṛṣṇæ (Kistna) amnis, Prâggyotiṣi tandem in Bhutano. Hos ergo intra fines ponendi sunt Yavani nostri, Çaki et Bâhlîki. Ea, qua ceteri populi usi sunt, ratione Indi nota sibi et quasi familiaria nomina in novas ignotasque regiones secum tulerunt; haud secus Europæi coloni ad similitudinem Europæ Americam effinxerunt; Indi quoque coloni alteram extra fines Indiæ Indiam creaverunt. Cambodiæ (Kamboja, Camboge) regnum in Indo-China adhuc priscum Iranicæ tribus, ad occidentem ab India sitæ, nomen sub oriente refert, tanquam proximum Campâ regnum inclytæ civitatis Campæ nomen mutuatum erat. Imo etiam Yavanorum nomen contiguis Annamitis a Campæis esse impositum dilectissimus magister A. Bergaigne ostendit¹.

Altera tamen interpretationis via præsto est; Yavanos enim olim in Orisso regnavisse Orissæi annales, ut vidimus, docent, de quibus infra disputabimus.

Yavanos ad meridiem vergere, simul cum Ândhris, Tâlavanis, Kaliṅgis, quidam describunt. Ândhrorum vero et Kaliṅgorum nomina haud procul ab eadem regione, quam supra exploravimus, ducunt; horum igitur Yavanorum fines inter orientem et meridiem patere haud immerito conjicias.

Multa tandem documenta, quum scripta, tum inscripta, Yavanorum sedem circa Narmadæ ostia, in Guzerato, Khandesho Konkanoque indicant; Græcas in ea regione civitates esse conditas mox ostendemus.

Urbes quæ perhibentur Yavanorum multis in partibus terrarum quærendæ sunt. Præcipua urbs dicitur Alasanda, quo nomine Alexandria detegitur magis quam tegitur. Quæ fuerit autem tot inter urbes Alexandri Magni memoriæ dicatas Alexandria illa, haud liquet. Ducentesimo yojano, id est quarto gradu a Sâgalo (Çâkala), Pentapotamiæ urbe, jacet Alexandriæ regio (Alasanda dîpo) : quo cum indicio satis congruit Alexandria sub Caucaso, aut Alexandropolis, vel demum

1) *Journal Asiatique*, 1888, p. 61-62.

Alexandria Arachoi-
tissime in Kabulea
potissime eligenda v
proxime Gandhâros
Ægyptiam Alexandr
ves, Oceanum ingress
Cinnum, Sauvîrûm,
Suvarnabhûmim¹.
dragesimo quarto a
Varâha-mihira; quo
imo etiam Ptolemæ
venit³. Romaka-pur
gradibus remotior es
in Alasando dîpo,
quæ sit græca vox
idem in nummo qu
legi puto « kariṣiye
patria urbs Daṃtân
mitri (nisi forte Dâ
-vrtti (ad Pân. iv,
rorum regionem pe
tur. Hoc quidem
quippe quod infaust
mici ». Memoriam i
cum forte retinet; I
in Indiam imperium
que urbes condidit.
fert, quod variæ le
Pahlavasthânûm, P
Inde sequitur, urber

1) *Milinda-panho*, p.
2) Hoc nomine dicit
Ujjayinis meridianus c
3) Ptolemæus enim
tere ab Alexandria gra
4) *Cat. Percy Gard*

Alexandria Arachoton; quum Græcum autem imperium diutissime in Kabulea valle steterit, Alexandria sub Caucaso potissime eligenda videtur, præsertim quum Alasandi incolæ proxime Gandhâros et Kâçmîros memorentur. Alteram etiam Ægyptiam Alexandriam Indi non ignoraverunt: onerariæ naves, Oceanum ingressæ, emporia petebant Vaṅgum, Takkolum, Cînum, Sauvîrum, Surâştrum, Alasandum, Kolapattanum, Suvarṇabhûmim¹. Yavanorum urbem, omisso nomine, quadragesimo quarto a Laṅkâ² ad occidentem gradu memorat Varâha-mihira; quod ad Ægyptiam Alexandriam pertinet, imo etiam Ptolemæi astronomi mensuris miro modo convenit³. Romaka-pura, Romanorum urbs, quadraginta et sex gradibus remotior esse censetur. Kalasi vicus (Kalasi-gâmo), in Alasando dîpo, Yavani regis Milindi patria traditur; quæ sit græca vox inde restituenda, incertum est. Nomen idem in nummo quodam eroso, Eucratidæ effigie signato, legi puto « karişiye nagara devata » (?)⁴. Îdâgidati Yavani patria urbs Daṃtâmitî præcritice dicitur, sanscritice Dâttâmitrî (nisi forte Dântâmitrî); Dâttâmitrîm urbem Kâçikâvṛtti (ad Pâṇ. iv, 2, 76) præbet ut exemplum ad Sauvîrorum regionem pertinens; hujus cives Dâttâmitriyi vocantur. Hoc quidem nomen ab Indico ingenio abhorret, quippe quod infaustum sonet; significat enim « cui dati inimici ». Memoriam igitur alieni nominis, Græci scilicet, Indicum forte retinet; Demetrius statim occurrit, qui maximum in Indiam imperium, teste Strabone (v. inf.) protulit, multasque urbes condidit. Daṇḍâmitra nomen quoque Weber confert, quod variæ lectiones ad Râmây. Gorr. iv, 3 20 juxta Pahlavasthânum, Pahlavorum (Parthorum) sedem, exhibent. Inde sequitur, urbem apud Sauvîros, inter Indum et Hyda-

1) *Milinda-panho*, p. 359.

2) Hoc nomine dicitur apud astrologos punctum, ubi longitudine Ujjayinîs meridianus circulus dividitur.

3) Ptolemæus enim Ozenem urbem (Ujjayinîm) quinquagesimo fere ab Alexandria gradu sitam esse censet.

4) *Cat. Percy Gardner*, p. 19.

spem (Jhelam) a Demetrio, Demetriam nomine, esse conditam; nisi forte plures urbes idem nomen acceperint, et Îdâgîdati patria haud procul a Nâsikio templo, circa Narmadâm, inquirenda sit. Ad id flumen jacebat Mṛttikâvatî, Yavani regis Svarṇacûḍî sedes (Viṣṇu-P. Hall, iv, 344); altera tamen ejusdem nominis urbs prope Takṣaçilâm Gandhâros et Puṣkalavatîm memoratur (Bṛhat-Saṃ. xvi, 26). Hac tandem in Indiæ parte Kilakilâm, Kailakilorum Yavanorum regiam arcem esse sitam paṇḍiti tradunt. Mahrattiam urbem Kila-kilâm Jonesii interpres censebat¹, cujus sententiam impugnavit Bhau Daji², qui Græcos Pentapotamiæ modo imperavisse ratus nominis et urbis vestigia in Ghûlghûleh, prope Bâmiânium, sub ipso monte Hindukush reperiēbat. Paṇḍiti tamen sententiam confirmavit inscriptio, anno post Ch. 1058 insculpta, in qua Kilagila memoratur, Mârasimha-devi, Koṅkani regis, sedes. Forsan urbis Kilakilæ nomen apud Ptolemæum servatur qui Kalligerim inter Hippokyram et Baitanam (Kalyânî prope Bombay, et Paithana prope Aurangabad) refert.

Yavani nominis reliquias in his tractibus quædam urbium vocabula exhibere videntur. Lassen intelligebat³, nomen Jûnagadh in Khattiawaro olim Yavana-gaḍa, Yavanorum arcem, esse dictum; neque procul ab hac urbe distat Gîrnar ubi reperta est inscriptio Yavanarâjum Tuṣâspum commemorans. Junnîr (aut Jûnâr), ubi cava templa Yavanorum pietatem etiam nunc laudant, Yavana nomen in priore nominis parte tritam, ut ita dicam, forsitan retinet. In Junnarensibus inscriptionibus laudatur Yavana Irila Gatorum, qua forma tribus aut urbis nomen ostenditur. J. Burgess⁴ sanscriticam formam Garta restituit, qua tamen nullus scriptor unquam usus est ut regionem describeret; notissima autem

1) *As. Res.* xi, 142.

2) *Journ. Bomb. Branch*, vii.

3) *Ind. Alt.* i, 134.

4) *Archæol. Surv. of West. India*, iv.

Trigartorum civitas,
ablato numero (tri=t
mentionem hic ego li
Yavano sermone Y
scriptor nullus affert,
tanquam certa docum
quod alienæ gentis
novo quodam sensu i
(anglice: Dutch) ap
Tartari Taitiriyi (v
inscriptiones laudant
pantur: Caṃda (Ca
datus) etc... (V. sup
cum, agnoscere vol
aliter in Xenocratem
quorum quidem dis
viam ingrediamur. I
dâta, haudquaquam
infra considerabimus
mone haud absona
Menander; Dattâm
commemorant; Nak
Sadâcandra Alexand
circum Milindum M
tiyûm, Anantakâya
nomina sic interpre
goram. Khanati et
dubie sunt originis.
dubitanter conferam

1) *Journ. Bomb. Br.*
2) *Bomb. Br.* 1853.
3) *Ib.*
4) *Pali Misc.* p. 70.
5) Quæ ad astrolog
ducta, recensentur infr

Trigartorum civitas, unde lexicographici ingenii ludibrio, ablato numero (tri=tres), Garta nomen ortum. Yavana-gaḍi mentionem hic ego libenter agnoverim.

Yavano sermone Yavani utuntur; Yavana autem verba scriptor nullus affert, nisi tamen propria Yavanorum nomina tanquam certa documenta colligas. Anceps quidem illa via, quod alienæ gentis nomina singuli sibi accommodant, et novo quodam sensu induunt. Sic, Bhandarkaro teste ¹ Batavi (anglice: Dutch) apud Indos Daityi (dæmones) nominati, Tartari Taittirîyi (vedica quædam schola). Yavani, quos inscriptiones laudant, meris tantum Indicis vocibus nuncupantur: Caṃda (Candra, Luna), Îdâgidata (ab Indro et Agni datus) etc... (V. sup.). Dhenukâkaṭâ tamen nomen, ut Græcum, agnoscere voluerunt Stevenson ² et John Wilson ³; alter in Xenocratem, alter in Theonicum vocem vertebat; quorum quidem discordia præmonet, ne confidentius hanc viam ingrediamur. Imo, ipsius Dhenukâkaṭæ pater Uṣava-dâta, haudquaquam Græco nomine, vocatur. Yavanos reges infra considerabimus, quorum nomina sæpius a Græco sermone haud absona traduntur. Sic Milinda est qui Græce Menander; Dattâmitra, Dauhitrya, Durmitra Demetrium commemorant; Nakhavat forte Nikias est? Râmacandra, Sadâcandra Alexandro consonant. Nobiles quatuor Yavanos circum Milindum Milinda-panho liber laudat, Devaman-tiyum, Anantakâyum, Maṅkorum quorum Trenckner ⁴ nomina sic interpretatur: Demetrium, Antigonom, Herma-goram. Khanati et Râmeṣu, in Daçakumâracarito laudati, dubiæ sunt originis. Râmeṣu nomen cum græca voce Ῥωμαῖος dubitanter conferam ⁵.

1) *Journ. Bomb. Br. R. As. Soc.* 1889.

2) *Bomb. Br.* 1853.

3) *Ib.*

4) *Pali Misc.* p. 70.

5) Quæ ad astrologiam pertinent verba, a Græco usu furtim deducta, recensentur infra.

Haud indignam Græca sapientia gloriam Yavani sibi comparaverant, utpote qui brâhmaṇis iudicibus omnium rerum disciplina præstarent, majorem etiam quam Indi numerum artium invenissent. Summa illa laus, cognita brâhmaṇica superbia, tanti momenti esse mihi videtur, ut ceteris etiam deficientibus indiciis, hoc unum tamen arguat Græcos esse Yavanos. Collatis autem crebris Græcorum scriptorum testimoniis de sapientia brâhmaṇorum, comperire juvat utramque gentem mutuam æmulum admirationem movisse.

Yavanorum qui perhibentur mores Græcos quoque declarant. Accubantes enim illi epulantur (de quo disserere admodum superest); et caput suum tondere solent. Inde Yavanos ignobili loco esse natos brâhmaṇi facile interpretabantur; trium enim summorum ordinum homines, Brâhmaṇi, Kṣatriyi, Vaiçyi involutos in vertice crines, eraso circum capite, rite gerunt; qua tonsuræ specie (cûḍâ) primo vel tertio ætatis anno consecrantur. Nec minus ab Indico usu abhorret certorum ex natura ordinum absentia; quum apud Græcos hi domini, illi autem servi fortunæ ludibrio fiant, neque fatorum continuatione nascentur.

Quamvis extra Âryâvartum, sacros Indorum fines, incolant, Græci tamen in sacram reipublicæ disciplinam, a Brâhmaṇis institutam, haud sine honore introducunt. Alexandri Magni ceterorumque regum qui Græcum nomen victoriis suis illustraverant haud admodum immemores, Indici legum scriptores Græcos in Kṣatriyorum numero posuerant, qui tamen sacrorum negligentia majorum loco delapsi essent; progenitor eis adscribitur ipse Purus frater. Aliæ quidem fabulæ de Græcorum origine narrantur, non minus honestæ; sic, vaccæ vulva statim orti brâhmaṇi (Vasiṣṭhi) tutelam adversus iniquum Kṣatriyum (Viçvâmitrum) suscipiunt. Iniquo quoque Kṣatriyi viri et Çûdræ uxoris connubio nati censentur. Etiam, Patañjalis temporibus (circa 150 ante Chr.), inter Çûdros numerantur, una cum proximis Çakis; honestum tamen pro Çûdris ordinem obtinent.

Quæ fuerit propria
quin etiam, Græcorum
animo nimis abhorre
Indicæ vero religio
Yavanos mox move
ante Christum sæcu
religionem (scilicet t
nos late protulerit,
Magam, et Alexan
fidem non adhibean
ceteris documentis o
dhicorum templorum
pietas; annalesque
qui Yavanorum regi
gentibus intulerunt
Yavani regis Milind
Menandrum dicitur
virtute insignem;
repetemus.

Quæ ad historiam
duas complectuntur
aut potius fabulis
tradit: Hic ab Arju
Raghu Yavani, nec
victorias nemo est
prorsus omittat, nim
Yavanos maxime no
sunt, aut saltem Y
decus hæsisse. Cer
vestigia quidam, r
Bhagadatta cujus l
incidit, idem est, Gu
quum Bhaga apud
Apollodoti res ges

1) S. v. Persia, in E

Quæ fuerit propria Græcorum religio Indi non curaverunt ; quin etiam, Græcorum dii Græcorumque cultus ab Indico animo nimis abhorrebant quam ut ab Indis intelligi possint. Indicæ vero religiones, ardenti fide præditæ, proximos Yavanos mox moverunt et in se converterunt ; tertio jam ante Christum sæculo Açoka rex gloriatur quod optimam religionem (scilicet buddhicam) ultra fines Indiæ apud Yavanos late protulerit, apud Antiochum et Ptolemæum, et Magam, et Alexandrum. Non est cur Açoki testimonio fidem non adhibeamus, præsertim quum auctoritas ejus ceteris documentis confirmetur. Inscriptionibus enim Buddhicorum templorum eximia multorum Yavanorum laudatur pietas ; annalesque sacri nomina servaverunt apostolorum qui Yavanorum regione oriundi optimam fidem Indicis etiam gentibus intulerunt. Vivit adhuc apud Buddhistas sancta Yavani regis Milindi memoria, quem Græci patrio nomine Menandrum dictitabant, pietate non minus quam bellica virtute insignem ; hujus autem historiam universam infra repetemus.

Quæ ad historiam Yavanorum pertinent monumenta partes duas complectuntur ; quarum prior heroicis Indorum historiis, aut potius fabulis miscetur, fictasque res et ficta nomina tradit : Hic ab Arjuno, Sahadevo, Nakulo, Karṇo, Sagaro, Raghu Yavani, nec sine præliis, subiguntur. Singulas eas victorias nemo est qui rerum scriptor curet ; eas tamen qui prorsus omittat, nimia negligentia peccet : indicio enim sunt, Yavanos maxime floruisse qua ætate epica poemata conscripta sunt, aut saltem Yavanorum nomini amplissimum adhuc decus hæsisse. Certiora etiam Græcorum in his operibus vestigia quidam, recte an perperam, notaverunt. Rex ille Bhagadatta cujus laus et mentio frequens in Mahâ-Bhârato incidit, idem est, Gutschmidio iudice¹ qui Græce Apollodotus, quum Bhaga apud Iranios Græcorum Apollini similis sit. Apollodoti res gestas a Græcis Romanisque scriptoribus

1) S. v. Persia, in *Encyclop. Britann.*

non accepimus; Trogius Pompeius eas in Historiis narraverat, Justinus autem omisit. Nummi autem Indicis agris eruti docent regem illum Eucratidæ æqualem vixisse; etiam Mathuræ et in Guzerato reperiuntur, unde apparet illius imperium late in India patuisse; quod testantur quoque græcæ et indicæ litteræ utrinque inscriptæ (Βασιλεως Απολλοδοτου σωτηρος = Mâhârajasa Apaladatasa tradatasa).

Dattâmitri nominis græcam originem jam ex urbe Dattâmitri cognovimus; regis nomen in Mahâ-Bhârato traditur, Demetrii regis parum anceps monumentum, quum ab Indicæ linguæ usu vis nominis abhorreat. Nec mirum: Demetrius enim ille, Strabone teste, Græcum imperium late protulit. « Græci plures etiam gentes, quam Alexander ipse, suam in ditionem redegerunt, præsertim Menander... et Demetrius, Euthydemii filius, Bactrianæ rex; illi non Pattalenæ (Indi amnis ostiis) solum, sed etiam littoribus, usque ad Tessariostum (vel Sari^o = Surâştra?) et Sigertidis regnum, imperaverunt »¹. Idem ille urbem condidit Sagalam Euthydemiam, (non procul ab urbe Lahor); nummos græcis indicisque litteris inscripsit: Βασιλεως ανικητου Δημητριου; Mâharajasa aparajitasa Deme...).

Yavani tandem a Kṛṣṇo occisi nomen Kaserumant (vel Kaç^o), ullius in Indico sermone sensus expers Romano Cæsari non dubium quin plane respondeat. Legatos enim ad Cæsarem Augustum ab Indico quodam rege missos omnibus compertum est².

Pars altera documentorum veram Yavanorum historiam illustrat. Omissis Açoki inscriptionibus, quas supra perpendimus, Purâṇa singulos Yavanorum in India reges commemorant. Yavani primum inter Çakos et Tukhâros numerantur octo, neglectis nominibus. Nunc Indo-Græcorum regum tabulam apud Percy Gardner³ confer, quam ille Purâṇorum

1) Strab. xi, 11, 1.

2) Cf. OSMOND DE BEAUVOIR-PRIAULX: *Indian embassies to Rome*, Journ. Roy. As. Soc. 1860 sqq.

3) *Cat. of Indian coins*, p. xxxiii.

incuriosus, vel
Eueratidam, Helioc
Apollodotum, ceteros
nummi exstant, in
Azem, Azilidem, S
quos ipse Gardner
Tukhâra) responder
serie, sed ex imperi
ad septentrionem ul
ultra Indum, inter
Çaki tandem ad or
autem opera eade
domus simul in var
Numerus annorum
stetisse dicitur, ver
ante Christum sæc
novissimi Menandri
Qui fuerint octo illi
haud liquet; plures
Pantaleon, Agatho
Lysias, Diomedes
(i et ii), Strato, Men
lophanes, Artemido
Telephus, Hippostr
mos litteris græci
regiumque titulum
sumpserunt; quos
tamen omnes potes
civitatibus præeran
Indorum vestigia
tum consecuti su
Apollodotus et Me
Yavanos esse credi
Yavani equites,
postquam ille Yav

incuriosus, vel potius ignarus descripsit : Demetrium, Eucratidam, Helioclem, Agathoclem, Lysiam, Menandrum, Apollodotum, ceterosque Græcos reges aut principes quorum nummi exstant, in medio positos, hinc vero Çakos reges Azem, Azilistem, Spaliristem etc..., illinc reges Yueh-chi, quos ipse Gardner post tot alios Tocharis (sanskritice Tukhâra) respondere censet. Hos quidem non ex temporum serie, sed ex imperii situ, ita disposuit, quod Yue-chi reges ad septentrionem ultra Paropamisum, Græci ad occidentem ultra Indum, interdum etiam ad orientem ab Indo amne, Çaki tandem ad orientem ab Indo regnaverunt. Purânica autem opera eadem ratione utuntur, quod multæ regiæ domus simul in variis Indiæ partibus imperium exercebant. Numerus annorum (LXXXII) intra quos Yavanorum imperium stetisse dicitur, vero proximus esse videtur; ineunte secundo ante Christum sæculo Demetrius florebat; exeunte eodem novissimi Menandri heredes trans Indum amnem recesserunt. Qui fuerint octo illi reges quorum numerus accurate traditur haud liquet; plures enim nummis cognovimus : Demetrius, Pantaleon, Agathocles, Eucratides, Heliocles, Antialcidas, Lysias, Diomedes, Theophilus, Archebius, Apollodotus (I et II), Strato, Menander, Epander, Dionysius, Zoilus, Apollonophanes, Artemidorus, Antimachus (II), Philoxenus, Nicias, Telephus, Hippostratus, Amyntas, Hermæus tandem nummos litteris græcis indicisque simul inscriptos ediderunt, regiumque titulum græce βασιλευς, indice mahârâja, sibi assumpserunt; quos inter sex et viginti reges non æquam tamen omnes potestatem obtinuerunt; plurimi vero paucis civitatibus præerant, nullaque in historiis vel Græcorum, vel Indorum vestigia reliquerunt. Eximiam autem famam tantum consecuti sunt Demetrius, Agathocles, Eucratides, Apollodotus et Menander; quos, tribus additis, Purânorum Yavanos esse crediderim.

Yavani equites, qui Puşpamitro ad Sindhum obstiterunt postquam ille Yavanos agros ingressus erat, sub Indo-Græco

quodam imperatore merebant. Puṣpamitra, Agnimitri pater qui Vidiçæ regnabat, eo fere tempore vivebat, quo Yavana rex Ayodhyâm urbem capiebat et Madhyamikos vincebat (v. sup.). Hujus victoriæ gloriam Menandro doctissimus quisque tribuit, auctore Strabone; ille enim narrat « Menandrum ad orientem progressum ultra Hypanin usque ad Isamum pervenisse ». Hypanin et Isamum fluvios nemo novit; Mannertus igitur legit Hypasin et Jomanum (sanc. Vipâç et Yamunâ). Emendatio quidem satis audax est, quum verba nimis dissimilia sint; Lassenius tamen eam recepit; frustra, namque parum rebus congruit emendata lectio; Ayodhyâ enim urbs a Yamunâ ccc millium anglicorum intervallo distat. Cunningham Isamum vocem cum codicibus legit; Isamus autem Strabonis qui nunc Isan-nadî dictus in Gangem infra Kanojum influit. Præterea Yavani ultra Ayodhyâm etiam imperium suum auxerunt; Pañcâlis enim agris et ipsa urbe Pâtaliputro, Magadhi regni arce, potiti sunt tempore quo Çâliçûka, quartus post Açokum rex, imperabat, ineunte igitur secundo ante Chr. sæculo. Ea autem ætas est qua Demetrius Indiam occupabat; Demetrii etiam nominis quasi fragmentum in Gârgî-saṃhitâ agnoscitur (kardame prathite). Madhyamiki autem, quos idem ille Yavana vicit, interiorem Indiam colebant¹; nihil nisi nomen commune illi habent cum Madhyamikorum schola, a Nâgârjuno primo post Ch. sæculo condita. Perperam igitur Weber opinatus est, hoc pro religionibus bellum esse susceptum; quam sententiam ipse etiam radicis *rudh* usus confutat. Post insignes autem Yavanorum victorias mox fore ut civile bellum exoriatur, subactæque gentes jugum excutiant, Gârgî-Saṃhitâ vaticinatur; quos ad casus sententia quoque pertinet a grammaticis servata: « Male vertunt res apud Yavanos ». Illas adeo Græcorum discordias civiliaque bella docemur a Justino (xli, 6). Eucratides enim Demetrio bellum indixit; quum ille vero obsidionem pateretur, cum

1) *Brhat-Saṃh.* 14, 2.

trecentis militibus s
nibus vicit. Summa
mos Græcis et Indici
Menandri quoque
imo etiam nomen; p
mandrum ad litteram
sacros sanctosque
audierat. Plutarchu
dam Bactriæ rege, in
curam civitates habu
men pæne fecerunt
dispertirent, singula
rent.» Hic certe G
plent. Quæ fuerit c
orbe Græco relegata
institutis, sermone
Rex Menander quin
principes Demetriu
vi et armis potestate
alunt exercitum;
disciplinæ consula
digni, in ipso bello
Quum patrii sophis
tationes mutatis pe
theologis, de brâhm
sias ineunt; Indica
legibus impar cedit
ægro animo exela
tandem adversario
alienamque fidem
etiam agnoscitur;
auxilium apud pia
ab Jove deficit ad
simul colat. Brâhm
1) *Reipubl. gerend*

trecentis militibus sexaginta millia hostium assiduis eruptionibus vicit. Summa rerum igitur potitus, Eucratides nummos Græcis et Indicis litteris inscriptos percussit.

Menandri quoque regis memoriam Buddhistæ tenuerunt, imo etiam nomen; palicum enim vocabulum Milinda Menandrum ad litteram fere refert. Menandro regi, ob pietatem, sacros sanctosque honores ab Indis esse decretos, Græcia audierat. Plutarchus¹ ita narrat: « Menandro, optimo quodam Bactriæ rege, inter arma mortuo, communem reipublicæ curam civitates habuerunt; reliquiarum autem causa, certamen pæne fecerunt; placuit tandem ut eas æque inter se dispertirent, singulæque civitates suam partem domi cole- rent. » Hic certe Græcorum historias Indica scripta sup- plent. Quæ fuerit enim coloniarum illarum vita, procul ab orbe Græco relegatarum, inter gentes alienissimas, moribus, institutis, sermone separatas, a Milinda-panho percipimus. Rex Menander quingentis Græcis familiariter utitur, quorum principes Demetrius, Antigonus, Hermagoras (?); utpote qui vi et armis potestatem suam condiderint, Græci reges magnum alunt exercitum; milites quotidie inspiciunt, ut militari disciplinæ consulant; Alexandri Magni memoria haud in- digni, in ipso bello animi et ingenii voluptatibus indulgent. Quum patrii sophistæ rhetoresque deficient, socraticas dispu- tationes mutatis personis instituunt; accessitis enim Indorum theologis, de brâhmanica vel de buddhistica fide controver- sias ineunt; Indica vero illa sapientia aristotelicæ dialectices legibus impar cedit græcusque homo, longinquæ patriæ memor, ægro animo exclamat: « Proh! vacuam Indiam! » Æquali tandem adversario opposito, statim se victum rex profitetur, alienamque fidem amplectitur. Græca autem subtilitas hic etiam agnoscitur; comperto enim quantas opes, quantum auxilium apud pias gentes imperatori religio afferat, Græcus ab Jove deficit ad Buddhum, nisi potius Jovem Buddhumque simul colat. Brâhmaṇi vero, superbiores quam qui Yavanum

1) *Reipubl. gerend. princip.* 28.

in suam disciplinam recipiant, Menandri memoriam inimice insectantur abolentque. Imperii sui sedem Menander in ea urbe constituerat, quam Demetrius condiderat aut instauraverat paternoque nomine Sagalam Euthydemiam dixerat ¹.

Yavanorum Kailikilorum, id est Græcorum qui Kilikilæ regnabant, memoria fere periit; hos tamen « re legibusque Græcos » fuisse compertum habemus. Nihil nisi regum nomina, neque satis certa, superest. Doctissimus Bhau Daji inscriptionem Ajañtæ ² notaverat in qua Vindhyaçakti, Vâkâtakæ stirpis princeps, in India meridionali regnantis, refertur, ejusque filius Pravarasena; Vâyû-Purâna autem Vindhyaçaktim filiumque Pravaram (corr. Pravîram) inter Kailikilos reges memorat; unde hoc cogere Bhau Daji volebat, eosdem esse Kailikilos et Vâkâtakos. Bühler tamen recte respondit³ Vindhyaçaktim in Ajañtâna inscriptione « illustrem unum ex tribus ordinibus » (*dvijah prakâço*) nominari, quod Yavano, ut vidimus, nequaquam congruat; nullum tandem, præter illud, Vâkâtakis et Yavanis commune nomen esse. Kailikilorum nomina singularem quamdam speciem exhibent, quippe quæ sanscritico ab usu, imo etiam a sensu plurime abhorreant, incerta etiam fluctuent; sic Yaçonandi, inversis verbis, Nandiyaças quoque legitur; Vaᅅgara, aut Vaᅅgiri, aut Varâᅅga quasi monstrum informe apparet; Nakhavat (unguibus præditus) apud Indos nunquam nomen fuit. Peregrino enim sermone oriunda hæc in Indicam linguam migraverunt, Indicis verbis accommodata. Qua ratione Vaᅅgara ab Evagora deduci potuit, Nakhavat a Nicia; Bhûminanda (terrarum gaudium; Bhûtinanda, etc.) indicam Menandri interpretationem præbere videtur; Dauhitrya (qui Paᅅumitra quoque et Durmitra scribitur) Demetrio miro modo respondet.

1) Si recte saltem emendata lectio sit; codd. habent Euthymediam aut Eudymediam.

2) Cava XVI; *Journ. Bomb. Br. R. As. Soc.* VII, 53-74.

3) *Ind. Antiq.* XII, 242 sq.

Râmacandra (va
imago resonat¹.

Nec minus ignot

Græcum imperium,

demum post Ch. sæc

annos stetit. Hos qu

eos esse interpretan

Mongolicum imperi

Babul-deço, id est I

id est Indi amnis val

regionibus imperaba

crebros impetus fece

At vero, anno 318 p.

brachio præditus »

summaque rerum p

473 p. Ch., Yayâti

ditor². Mirabilis q

buenda, nominis il

Cæsar's nomen imi

Yavanorum impe

1) Similitudinem nor
Candrabhâgam perven
unde infaustum Alexa
sinem (a prisco nomin

2) Cf. HUNTER, *Oris*
nos illos esse Malayos.
extra Indiæ fines trans

ex omnibus autem, qu
dente in Orissum veni

3) HUNTER (*Orissa*,
Madrasii littoris annal
memorari, qui anno 511

que cōlviii annos occi
inimicitias, ut qui Budd
denique (laud. ap. Hu

ribus vidisse gentiles
Yavanos, domo eversa
(782-836 p. Ch.) obtin

Râmacandra (var. 1. : Sadâcandra) Alexandro tanquam imago resonat¹.

Nec minus ignotum Græcarum rerum scriptoribus fuit Græcum imperium, post multos magnosque impetus quarto(?) demum post Ch. sæculo in Orisso conditum, quod circa CL annos stetit. Hos quidem Yavanos Orissæi paṇḍiti Mongolicos esse interpretantur, utpote qui memoriam rerum ante Mongolicum imperium gestarum perdidierint; annales autem Babul-deço, id est Irano et Kabulea valle, et Sindhu-deço, id est Indi amnis valle ortos Yavanos perhibent: quibus adeo regionibus imperabant Græci. Jam a tertio ante Ch. sæculo crebros impetus fecerant; expulsi autem urbes suas repetebant. At vero, anno 318 p. Ch., Græcus quidam Raktabâhu (« rubro brachio præditus ») navibus invectus regionem occupavit, summaque rerum potitus est. Denique Græcos expulit, anno 473 p. Ch., Yayâti Kesari, Kesari dictæ regiæ domus conditor². Mirabilis quidem, nec sortis ludibrio tantum tribuenda, nominis illius species; qui Græcos vicit imperator Cæsaris nomen imitari videtur (v. inf.)³.

Yavanorum imperium a rege Çâlivâhano funditus eversum

1) Similitudinem nominum ipse Alexander expertus erat, quum ad Candrabhâgâm pervenerat; Sandrophagum enim milites audiebant, unde infaustum Alexandro augurabantur; itaque fluvio nomen Acesinem (a prisco nomine Asikni) imposuerunt.

2) Cf. HUNTER, *Orissa*. HOWORTH (*Ind. Ant.* xvii, 60) censet Yavanos illos esse Malayos, Java insula ortos. Yavanorum quidem nomen extra Indiæ fines translatum Annamitis quoque inditum est (v. sup.); ex omnibus autem, quæ Stirling laudat, documentis Yavanos ab occidente in Orissum venisse patet.

3) HUNTER (*Orissa*, I, 220) auctor est, novem Yavanos reges in Madrasii littoris annalibus (qui sint isti libri, me prorsus latet) commemorari, qui anno 515 p. Ch. Andhram domum everterunt, regnumque CDLVIII annos occupaverunt (-963 p. Ch.); Brâhmaṇorum tandem inimicitiiis, ut qui Buddhistis nimium faverent, expulsi sunt. Buchanan denique (laud. ap. HUNTER, *op. laud.*) narrat, se in Malabaricis littoribus vidisse gentiles brâhmaṇi cujusdam chartas, unde apparebat Yavanos, domo eversa quæ antea regnabat, regium locum LIV annos (782-836 p. Ch.) obtinuisse.

inter Indos constat; idem ille rex Çakorum potestatem abolevisse dicitur. Çâlivâhani stirpe ortus Gotamîputa Sâtakani a Pulumâyi-Vâsithîputo (Pulumâyi is est qui apud Ptolemæum Siri Polemaios nominatur) laudatur, ut qui « Çâtavâhani (= Çâli^o) stirpis famam instauraverit, ... et Çakos, Yavanos, Pahlavosque deleverit ». Hæc scriptorum inscriptionumque concordia fidem auget: Ândhrabhṛtya igitur domus, quæ Dekkhano imperabat, ultimas Græci imperii reliquias secundo p. Ch. sæculo abolevit. Neque Çaki, ut credunt, victos Yavanos sui juris fecerant; eos vero tanquam socios receperant, ita ut ex Çakis Yavanisque una gens effici videretur. Indo-Græco igitur imperio non Çakorum victoria finem imposuit, communis vero Çakorum Græcorumque clades.

Eas, quæ nomini Yavanorum connectuntur, merces Græci vel invehebant, vel evehebant; hic quoque Græca Romanaque documenta Indicis testimoniis confirmantur¹. Ægyptus, claustra illa annonæ imperii Romani, Indiæ ipsi frumenta importabat; quod testatur etiam nomen âlisamḍaga, Alexandriae cognatum, frumento impositum². Ægyptiæ naves, et Persicæ, Arabicum et Æthiopicum styracem, arabicumque olibanum asserebant, pictaque aulæa, uvasque, quin etiam pulcherrimas virgines, regiis aut privatis gynæceis vendendas, aut meretricio addictas³. Deinde, his mercibus exoneratæ, in Græcas regiones piper, et cæpas, et azadirachtam (unde oleum et medicamentum hauriuntur), plumbumque revehebant. Ferrea tandem vasa gladiique eburneo capulo, Bhagadatti regis dona, Bactrianas merces indicant.

1) Cf. in primis Peripl. mar. Erythr., atque DIGESTA xxxiv, tit. iv par. 16. Italica, Græca, Arabica vina, styrax, picta texta inter invectas merces, inter evectas piper numeratur.

2) BHAGAVATĪ, 21, 21 laud. ap. *Ind. Stud.* xvi, 303.

3) De illo lenonum commercio cum Indis cf. PERIPL. MAR. ERYTHR. p. 18 et 28; ex Apologo et Omana invehebantur *παρθένοι εὐειδεῖς προς πᾶλλαξίαν*; inane quoddam opusculum nuper scripsit A. N. Kephallenos: *Αἱ ἐλληνίδες ἐταῖραι ἐν τῷ ἰνδικῷ δράματι*, Athenis, 1887.

In sacris fabulis q
memoratur vir quida
purāna (V, xxiii) hæ
contumeliam iratus, f
repeteret; ad Dekkhar
corpus animumque s
norum rex suam ips
unde natus filius
Yavano regnum ad
adversus Yādavos du
Kṛṣṇa ad mare descen
instruit, collocatisqu
Infestis armis reduce
ejusque vestigiis hære
somno Mucukunda
knudum ferit; iratu
oculis comburit Kāla
Aliquid his addit
Gārgya (Gargi nepos)
Yavani regis uxor, q
ad Gārgyum mittit, u
in regio gynæceo alit
hostis, socios ad arm
mittit, qui foedus cr
auxilium, bellum Kṛ
eviii-cxiii). Ejus nec

APPENDIX

DE KÂLA-YAVANO

In sacris fabulis quæ de Kṛṣṇi vita gestisque narrantur, memoratur vir quidam nomine Kâla-Yavana; de quo Viṣṇu-purâṇa (V, xxiii) hæc refert: sanctissimus (ṛṣi) Garga, ob contumeliam iratus, filium desiderabat qui pœnas a Yâdavis repeteret; ad Dekkhanum (Dakṣiṇâpatha) profectus, gravibus corpus animumque suum castigationibus affecit; ibi Yavanorum rex suam ipsius uxorem utendam Gargo tradidit; unde natus filius Kâla-Yavana appellatus abdicatum a Yavano regnum adeptus est. Juvenis ille rex exercitum adversus Yâdavos ducit, Mathurâm contendit; deserta urbe Kṛṣṇa ad mare descendit, inexpugnabile oppidum Dvârakæ instruit, collocatisque hac in arce suis, Mathurâm redit. Infestis armis reducem Kṛṣṇum persequitur Kâla-Yavana, ejusque vestigiis hærens antrum ingreditur, ubi portentoso somno Mucukunda premebatur; tenebris deceptus, Mucukundum ferit; iratus ille, subito experrectus, ardentibus oculis comburit Kâla-Yavanum.

Aliquid his addit Harivaṃṣa, in quo pater Kâla-Yavani Gârgya (Gargi nepos) dicitur, mater autem Apsaras quædam, Yavani regis uxor, quam pastorali cultu indutam ille dolo ad Gârgyum mittit, ut filium sibi gignat. Inde ortus filius in regio gynæceo alitur. Quum Jarâsaṃdhya, acerrimus Kṛṣṇi hostis, socios ad arma vocat, Çâlvum regem ad Yavanum mittit, qui fœdus cum illo ineat. Kâla-Yavana, pollicitus auxilium, bellum Kṛṣṇo infert, et perit, ut supra (Hariv. xxxv; cviii-cxiii). Ejus necem breviter narrat Bhâgavata-Purâṇa

(x, 50-51; cf. iii, 3, v. 10). Vîracaritra Kâla-Yavani filium, Pattrâsurum nomine, memorat ¹.

Quum Purâṇorum incerta sit ætas, Mâghum poetam laudemus, Kâlidâso haud multo posteriorem, qui Kâla-Yavanum inter Çiçupâli socios adversus Kṛṣṇum refert (ii, 98).

Kâla-Yavani dictæ regionis (Kâla-Yavana-nâmni dvîpe) mentio apud Daṇḍinam occurrit ² in qua mercator quidam Kâlagupta filiam suam Suvṛttâm Magadhi ministri filio Ratnodbhavo tradit, commercii gratia regionem ingresso ³.

Kâla verbum, Yavano compositum, *nigrum* aut *tempus* significat. Kâla-Yavana igitur vel niger Yavana, vel temporis Yavana est; haud dubium est autem quin prior sensus rei melius congruat. Weber ⁴ nomen ita interpretatur: « Kâla-Yavana niger Yavana est, qui sensu (ut videtur) albo Yavano opponitur. Anne hic Africani, aut fusco colore Semitæ intelligi sunt, qui bellum Indiæ intulissent? » Idem ille tamen animadvertit, Gargi illius nomen hac quoque in fabula Yavanis conjungi, qui Græcis tanto honores scientiæ causa confert (v. sup.) Verbum Kâla nequaquam prohibet quin Kâla-Yavanum in numero Græcorum ponamus. Additum enim Kâla vocabulum nomen in pejus vertit; inde fit ut multi dæmones Kâla vocabulum in suum nomen recipiant; sic Kâlanemi, Kâlakañja, Kâlakâkṣa, Kâlakeya, Kâlanâbha, multique alii. Kâla-Yavana Dekkhano imperat, qua in regione Græcum imperium conditum accepimus; Mathurâm ille petit; Græcos autem ultra Mathurâm etiam progressos ab ipso Gargo audimus. Historia igitur, quæ de Kâla-Yavano traditur, Græcorum memoriam retinere merito videatur.

1) *Ind. St.* xiv, 117.

2) *Daçakum. Pûrvapîth.* i, 7.

3) Cf. *ib.* iv, 16, 15.

4) *Ind. Lit. gesch.* 237.

Præter documenta,
eorum mentio incidit
mutuos Indorum Græcorum
et invaluisse. Hæc,
nostrum erit, quum
gandis studeamus; r
quum singula prohi
ab externis gentibus

1) Jam typis mandatu
fasciculus inscriptus P
viii, August 1889, in qu
Græco-Roman Influenc
VINCENT SMITH; cujus
Scriptor, ut qui sit ar
neglectis litteris. Indo-C
fuisse asserit; doricæ,
imitati sunt (cap. ii) in
fines florebat Indo-Gr
addicta (iii); ultra Per
Græca sculptorum oper
Taxilea templa et pau
ribus, aut paulo ante C
sculpturas finxerunt in
Græcas prius, deinde R
sculpturæ circa 200 p. C
annos 200-350 p. Ch. ma
sculpturæ genus Roman
cumbæ (250-450) simill
artem (vi) a Græcis Ind

III — QUID A GRÆCIS, ETIAM NON CONFESSI, INDI ACCEPERINT

I — DE ARTIBUS ¹

Præter documenta, in quibus expressa disertissime Græcorum mentio incidit, exstant alia testimonia, unde apparet mutuos Indorum Græcorumque usus diu ac penitus floruisse et invaluisse. Hæc, vel certa vel ambigua, colligere opus nostrum erit, quum Græcorum vestigiis apud Indos indagandis studeamus; pertractare autem nec vacat, nec libet, quum singula prolixis disquisitionibus egeant. Quid enim ab externis gentibus mutuata sit, Indorum superbia non

1) Jam typis mandatum erat opus nostrum quum ad nos pervenit fasciculus inscriptus *Proceedings of the Asiatic Society of Bengal*, VIII, August 1889, in quo nuntiatur liber mox publici juris faciendus, *Græco-Roman Influence on the Civilization of ancient India* auctore VINCENT SMITH; cujus etiam summa ibidem exponitur (p. 209-215). Scriptor, ut qui sit archæologus, artes peculiari diligentia curat, neglectis litteris. Indo-Græcum architecturæ genus nullum unquam fuisse asserit; doricas, ionicas, corinthias columnas tantummodo imitati sunt (cap. II) in superiore Indi amnis valle. Hos etiam intra fines florebat Indo-Græca sculptura, Buddhæ operibus maxime addicta (III); ultra Pentapotamiam, in ipsa India, rara sunt Indo-Græca sculptorum opera; circa Mathuram præcipue reperiuntur (IV). Taxilea templa et paucissimæ sculpturæ ineuntibus Christi temporibus, aut paulo ante Christum, fabricata sunt; Gândhâræ regionis sculpturas finxerunt indigenæ artifices, a peregrinis edocti, et qui Græcas prius, deinde Romanas artes acceperunt. Romano-Buddhæ sculpturæ circa 200 p. Ch. incipiunt, circa 450 autem desinunt; inter annos 200-350 p. Ch. maxime florebant. Romano-Buddhæ tandem sculpturæ genus Romano-Christianæ arti, qualem eam exhibent Catacumbæ (250-450) simillimum est (V). Picturam (VI) et nummorum artem (VI) a Græcis Indos accepisse censet, aut potius sentit V. Smith.

ultro confitetur, imo etiam summa diligentia premit et obruit. Indiam peregrinis victoribus sæpissime paruisse ipsi brâhmani docent; sic enim fata jubebant; aliquid autem alienum sese didicisse aut accepisse, aperte negant. Anceps igitur haud semel sententia hæret; satis erit, si cuncta indicia perlustraverimus: universa enim fidem facient, quæ singula vel verisimillima non moverent. Ac Webero primum maxima laus conferenda, qui inveteratis opinionibus infestus monuit Indiam Græciæ plura debere, quam dedisse; magistri viam secuti, nimiisque studiis impulsivi, multi nunc laborare videntur ut Indici ingenii partem, et, ut ita dicam, patrimonium minuunt. Inversus ergo nunc scientiæ status, quum India ineunte sæculo omnis sapientiæ, omnium artium patria traderetur, exeunte autem exsanguis Græci ingenii effigies habeatur. In medio, ut fieri solet, stat veritas. Quæ docuit India Græciam, alii ostendant; quæ didicit a Græcis, exponamus.

Apud Pâninem (iv, 1, 19) græcæ scripturæ mentio incidit; nomen enim inflecti docet e *Yavana*, addito elemento *ân + i'*; eo pacto jubet inflecti alia quædam verba: Indrânî, Varunânî, Bhavânî, yavânî, mâtulânî, etc... notissima quidem et communis inter Indos usus. Inflexi nominis Patañjali monet quæ vis sit: « additur Yavano elementum *ânî*, ut scriptura significetur: Yavanânî est Yavanorum scriptura ». Idem præcipit Çâkaṭâyani grammatica (i, 3, 56): yavana-yavâl lipi-duṣṭe, quod Yakṣavarman eodem quo Patañjali modo interpretatur¹. Apud Jainos Græca scriptura semper inter varia litterarum genera numeratur². Græcorum tamen mentionem multi apud Pâninem agnoscere noluerunt, propter falsam antiquitatis opinionem.

Max Müller asserit, « hic memorari scripturæ semiticæ speciem, ante Alexandrum et Pâninem in oriente vulgatam,

1) Laud. ap BURNELL, *South. Ind. Palæog.* 6.

2) Cf. *upâniga* iv: bambhî-javanâliyâ... = brâhmî, yavanâni; Malayagiri interprete; ap *Ind. St.* xvi, 400.

unde ortæ indicæ litte
esse Persarum script
regnum cognitam ». C
eo ipso tempore flor
ingressus est³. Hau
significetur. Græcis
nummis Indici reges
suum nummis græc
Græcisque litteris sin
sine sensu conjunct
obsoleta litteræ samp
legitur (siquidem Au
Quatenus Græcor
architectura plane
Pentapotamia detegu
Græcia in longinqua
quæ Fergusson⁴ deli
edita sunt, aut quæ in
imprimis autem qu
(inedita quidem ill
quas mihi benevolen
tivist) Græcæ artis
Frustra Rajendralal
ut demonstraret In
auxilio, sponte geni

1) *Hist. of Anc. Sa*
2) Pânini, p. 16.
3) Cf. Bhandarkar, i
scripsi in *Journ. Asiat*
4) De quo v. *Journ.*
5) Cf. *Ind. Ant.* xvii
6) *History of Indian*
7) iii, 158 sqq.
8) Sunt etiam quæ
Museo: Louvre.
9) Cf. *Antiquities of*
1878.

unde ortæ indicæ litteræ¹ ». Goldstücker censet² Yavanânîm esse Persarum scripturam, cuneiformem quidem, ante Darii regnum cognitam ». Omnia autem indicia arguunt, Pâninem eo ipso tempore floruisse quo Alexander Magnus Indiam ingressus est³. Haud dubium igitur quin Græca scriptura significetur. Græcis litteris statim ab Alexandro utuntur in nummis Indici reges : Æqualis Alexandri Sophytes⁴ nomen suum nummis græce inscribit ; Indo-Græci reges Indicis Græcisque litteris simul utuntur ; rudes Çaki Græcis litteris, sine sensu conjunctis, nummos suos ornant. Quin etiam ; obsoleta litteræ *sampi* forma in nummis Çakorum impressa legitur (siquidem Aurelii Stein opinio accipienda sit⁵).

Quatenus Græcorum artes intra Indiam penetraverint, architectura plane demonstrat. Quæ in Kabulea valle et Pentapotamia deteguntur statuæ templaque errore quodam e Græcia in longinquas illas regiones venisse videntur ; opera quæ Fergusson⁶ delineavit, aut quæ in *Indian Antiquary*⁷ edita sunt, aut quæ in Museo Indico Londiniensi exhibentur⁸, imprimis autem quæ in Museo Lahorensi collecta jacent (inedita quidem illa photographice imaginibus cognovi, quas mihi benevolentissimus Senart, ab India redux, imperavit) Græcæ artis indicia, aut melius argumenta sunt. Frustra Rajendralal Mitra invidis cum studiis conatus est ut demonstraret Indicam architecturam, nullo adhibito auxilio, sponte genitam propria vi floruisse⁹. Ejus senten-

1) *Hist. of Anc. Sansc. Lit.* 521 ; cf. *Rg-Veda*, IV, XXIV.

2) *Pânini*, p. 16.

3) Cf. Bhandarkar, in *Ind. Antiq.* 1872, I, 21 sqq. ; et quæ ego scripsi in *Journ. Asiat.*, avril-mai 1890.

4) De quo v. *Journ. As.* 1890 loc. laud.

5) Cf. *Ind. Ant.* XVII, 97.

6) *History of Indian and Eastern Archit.*

7) III, 158 sqq.

8) Sunt etiam quædam Jalalabad urbis monumenta in nostro Musæo : *Louvre*.

9) Cf. *Antiquities of Orissa*, Calcutta 1875 ; *Buddha Gaya*, Calcutta 1878.

tiam nemo est inter archæologos qui comprobaverit¹. Cunningham etiam censet, tria Græcæ architecturæ genera in tribus Indiæ regionibus seorsum prævaluisse, Ionicum enim genus Taxilis, Corinthium apud Gandhâros, Doricum tandem apud Kâçmîros². Hos etiam ultra fines Græca sculptura penetravit : Cava templa in Udayagiri monte, juxta Mahânadîm, in illo ipso Orisso ubi Græcos imperavisse comperimus, anaglypta præbent, in cavo Gañeçi, Indico ingenio aliena quæ Fergusson ad Græcum artificem haud dubitans refert³; in Râni cavo muliebris imago exsculpta est, leone invecta, quam sequitur miles Romano cultu ornatus caligatusque⁴. Græcas artes Indo-Græci reges Indiæ intulerunt; has autem India coluit usque ad Justiniani imperatoris tempora. Fergusson existimat, Græcos artifices Græcasque artes ab Augusto Cæsare ad Justinianum in India maxime valuisse; Græco-Bactrianam aut Græco-Buddhicam esse artem fere negat, operumque illorum genus Indo-Romanum, etiam Indo-Byzantinum nuncupat⁵. Senarto autem iudice cujus pollet auctoritas, Græcarum artium studium ex Arsacidarum aula in Indiam venit, tempore quo Çaki reges imperio potiti sunt, et a Christi temporibus usque ad tertium sæculum viguit⁶.

Pingendi artem apud Indos esse usitatissimam ipsa scripta testantur, in quibus frequens occurrit picturæ mentio; manent etiam nunc pulcherrima Indorum pictorum opera, tectoriæ scilicet picturæ in Ajañtæis templis. Quid autem ars

1) Cf. Cunningham, *Archæological Survey*, vol. I-XXV; Burgess, *Western Archæol. S.* I-IV. — Weber in *Ind. Ant.* pass.; Leitner *ib.* pass.

2) *Arch. Surv.* v. 185.

3) *Op. laud.*

4) *ib.* p. 142.

5) *Op. laud.* p. 176, 184.

6) *Comptes rendus Acad. Inscript.* Séance du 21 février 1890. — Cf. Leitner, *Proceedings of Congress of Orient.* London, 1874, p. 433. *Ind. Ant.* II, 242., *ib.* sept. 1889.

illa didicerit a G
Gangem et Himālay
casque artes ab In
artifices aliqua an
quodam modo effing
vivit adhuc Græca f
Effigies nummis :
Græcos cognoverunt
pecunia utebantur,
obsoleverat; ejus m
Animachi, Philoxer
sæculo eruta est². S
exhibent; Indo-Græ
rantur. Çaki vero, I
nomen maxime spl
aureos imitantur³.
Græcos astrologos
supra percepimus.
apud Indos scripto
quidam Sphujidhva
ut Speusippum, Ker
non Pauliça, quem
Arabici scriptores A
Isagoges auctorem
sententiæ Kern adve
tissimum magistrum
Yavani docti (Ya
Kern atque Weber
1) Cf. J. Darmeste
Pictorial arts of Jap
and Japanese paintin
2) Edw. Thomas, in
3) Percy Gardner, *op.*
4) WEBER, *Ind. Lit.*
5) Bṛhat-Sam. Intro
6) *Ind. Lit.* 278.

illa didicerit a Græcis, docent remotissimæ gentes ultra Gangem et Himâlayum sitæ, quæ buddhicam fidem buddhicasque artes ab Indis acceperunt. Sinenses et Japonici artifices aliqua animalia ipsumque Buddhum singulari quodam modo effingunt, in quo spirat adhuc Græcus animus, vivit adhuc Græca forma ¹.

Effigies nummis suis non prius Indi impresserunt, quam Græcos cognoverunt. Ante Alexandri Magni ætatem, signata pecunia utebantur, quæ florente Græcorum imperio nondum obsoleverat; ejus modi pecunia in regione Kangra una cum Antimachi, Philoxeni, ceterorumque regum nummis præsentæ sæculo eruta est ². Sophyti nummi meram Græcorum artem exhibent; Indo-Græca numismata inter pulcherrima numerantur. Çaki vero, India potiti eo ipso tempore quo Romanum nomen maxime splendebat, neglecto Attico genere, romanos aureos imitantur ³.

Græcos astrologos in honore magno apud Indos stetisse supra percepimus. Præter Yavanos auctores, memorantur apud Indos scriptores Yavaneçvara (Græcorum princeps) quidam Sphujidhvaja aut Âspho nomine, quem Bhau Daji ut Speusippum, Kern autem Aphrodisium interpretatur⁴; nec non Pauliça, quem Weber censet esse eum Paulum, quem Arabici scriptores Al Yunâni, scilicet Græcum, nuncupant, Isagoges auctorem Paulum Alexandrinum; Weberi tamen sententiæ Kern adversatur⁵. Manitthum, quem Indi ut vetustissimum magistrum (atiprâcînâcârya) laudant, et apud quem Yavani docti (Yavanâcâryâs) laudantur, esse Manethum Kern atque Weber ⁶ consentiunt. Asura Maya tandem, quem

1) Cf. J. Darmesteter, *Revue critique*, 12 déc. 1887 : Anderson, *Pictorial arts of Japan*; *Descriptive Cat. of a Collect. of Chinese and Japanese paintings in the Brit. Mus.*

2) Edw. Thomas, in *Marsden's Numismata orientalia*, p. 55.

3) Percy Gardner, *Cat.* xvii sq.

4) WEBER, *Ind. Lit.* 276.

5) Bṛhat-Sam. Introd.

6) *Ind. Lit.* 278.

Mahâ-Bhârata primum inter astrologos ætate ponit, an idem sit qui Ptolemæus astrologus apud Græcos, anceps¹. Recentioris ætatis opus Jñânabhâskara narrat Asurum Mayum Romakapuri (in urbe Romanorum) esse natum. Râjendralâl Mitra objicit, formam nominis *Asura Maya* ab Indica grammatica abhorrere, voces eo uno modo componi: Mayâsura; neque vir ille Indus omnino errat. Attamen, quum magica Mayi Asuri potestas amplissimam famam consecuta sit, Ptolemæi (Turamayi) scientia autem gloria maxime excellat, amborum nomina, repugnante etiam grammatica, commisceri potuerunt. Græcorum tandem opinio deprehenditur in Yavaneçvari loco, apud scholiastam ad Bṛhat-Saṃhitâm laudato, in quo cuique sua planetæ vis tribuitur secundum Græcorum deorum naturam, cum Indica fide nequaquam concinentem: Bhauma enim (♂, Mars) ad bellum, Budha (☿ Mercurius) ad mercaturam, Bṛhaspati (♃ Jupiter) ad ritus, Çukra (♀ Venus) ad amorem pertinere dicitur². Quin etiam, Zodiaci signa, transcriptis modo nominibus, Græcam originem produnt: *kriya* vocatur κριός, tâvuri ταῦρος, jituma δίδυμος, leya λέων, etc³... Multa alia verba a Græcis astrologis Indi mutuati sunt: drkâṇa δεκανός, liptâ λεπτή, anaphâ ἀναφή, sunaphâ συναφή, jâmitra διάμετρος, etc⁴... Doctrinam enim propria verba sequuntur, quam Indi fere totam a Græcis acceperunt⁵. Jacobi demonstravit, Græco-Indicam astrologiam post annum 350 p. Chr. esse constitutam; a quinto ad sextum sæculum, Whitney opinatur.

1) WEBER, *Ind. Lit.* 270; *Ind. St.* II, 242-3; Cf. sup. Turamaya, nomen Ptolemæi Lagidæ.

2) *Ind. St.* VIII, 413 n.

3) Cf. Ad. HOLTZMANN, *Griech. Ursprung des Ind. Thierkreises*, Carlsruhe 1841.

4) Cetera leguntur apud Weberum, *Indische Beiträge zur Geschichte der Aussprache des Griechischen*, in *Monatsberichten der Berl. Acad.* 1871 p. 613, trad. ang. *Indian Antiquary* II, 143 sqq.

5) V. JACOBI, *De Astrologiæ indicæ Horâ appellatæ originibus*, Bonn 1872. — Whitney, *J. Americ. Or. Soc.* VI, 470 sqq.

Græcos imitati
communem suarum

inde ab hoc initio
quibus freta Vicâraç

Candraguptum regen
annus autem idem

tempora¹. Edward
in publico usu apud

atque maximi mom
Platonis, Indo-Græ

PMI (147), scilicet a

Quid Indica medic
tenus non satis cert

dissent Stenzler e
quis inveniat, opere

multa accepisse, id
ratione adhibita

peritissimus, advers
rum scientiam præ

medicamenta (sesam
etc.) præceperit³.

Indorum mercato
usus planissime doce

alterum græcam dr
refert. Exstant præte

ciem exhibentes, qu
Has omnes maxim

1) Jacobi, *Kalpa Sūtra*
2) *Janus* II, 453.

3) Remarks on the p
Transactions of Cong.

(Orissa I, 227) memor
decimo p. Ch. sæculo sc

Yavano medico Mupha
etas obstat quin Græco
aliquid sonat.

Græcos imitati Indi videntur instituisse initium, quo ad communem suarum rerum historiam uterentur, ut annos inde ab hoc initio computarent. Versus enim memoriales, quibus freta Vicâraçreñi a Merutuñgo Jaino scripta, docent Candraguptum regem esse consecratum anno 312 ante Ch.; annus autem idem ille est, unde abeunt Seleucidarum tempora ¹. Edward Thomas existimat Seleucidarum æram in publico usu apud Indos septentrionales esse diu habitam, atque maximi momenti fuisse in historia rerum Indicarum. Platonis, Indo-Græci regis, nummo inscriptus est annus PMI (147), scilicet a Seleuco rege (166 a. Ch.).

Quid Indica medicina mutuam dederit aut sumpserit, hactenus non satis certum stat. Maximi enim auctores inter se dissident Stenzler et Wise. Hæc scripsit Stenzler ²: « Si quis inveniatur, opere penitus inspecto, Suçrutum a Græcis multa accepisse, id equidem non mirum sit, temporum ratione adhibita ». Wise autem, medicæ Indorum artis peritissimus, adversas partes suscipit, quod ipsi Græci Indorum scientiam prædicaverint, et quod Hippocrates Indica medicamenta (sesamum indicum, hyperantheram magnam etc..) præceperit ³.

Indorum mercatorum cum Græcis et Romanis mutuos usus planissime docent vocabula *dramma* et *dinàra* quorum alterum græcam drachmam, alterum romanum denarium refert. Exstant præterea aliæ quædam voces, Græcam speciem exhibentes, quas Weber a Græcis allatas esse censet. Has omnes maxima diligentia doctissimus ille collegit:

1) Jacobi, Kalpa Sùtra, *Intr.* p. 8 n.

2) *Janus* II, 453.

3) Remarks on the priority of the ancient systems of medicine, in Transactions of Cong. of or. London 1874, p. 255 sqq. HUNTER (*Orissa* I, 227) memorat medicamentum in Yogàmṛta-Sâro, sexto decimo p. Ch. sæculo scripto, describi, quod Yavanæ originis esse et a Yavano medico Muphar esse transcriptum traditur; operis autem ætas obstat quin Græcos hic suspiciamus; Muphar etiam Arabicum aliquid sonat.

Khalina, i. e. χαλινός; suruṅgâ, i. e. σύριγξ; kaṅgu, i. e. κέγχρος; samitâ ant samidâ i. e. σεμίδαλις, simila, similago; kastîra i. e. κασσίτερος; kastûrî, i. e. κάστωρ; melâ i. e. μέλαν, atramentum; kalama i. e. κάλαμος (hanc vocem Weber omisit); karketana, kerketana, kekeru, ketaka, karka, karketila, karketana i. e. χαλκηδόμιον [Petersb. Wort. s. v.]; kramelaka, κάμηλος; lopâka, ἀλώπηξ. Frenorum quidem usum, Alexandri Magni temporibus, apud Indos ignorari Nearchus notat; ille enim est auctor « Indos capistris pro frenis uti ¹, quæ a camis non multum differant; item labia clavis perforari ». Nomen igitur, simul atque rem, a Græcis Indi, puto, acceperunt. Quæ quoque ad fruges pertinent, verba græcæ originis esse libenter crediderim; magnos enim annonæ commeatus a Græcis in Indiam esse invectos supra comperimus. His accedit ut vox kaṅgu tanquam barbara (mleccha) laudetur apud scholiastam ad Nyâya-Sûtrum II, 56. — Kâstîram urbem Bâhîkorum memorant Pâṇini (VI, 1, 155) atque Patañjali (IV, 2, 104); unde stannum forsitan nomen kastîra ducit. — Tria tandem moschi (kastûrî) genera laudat Râja-Nighaṅṭu ², et vernacula: Nepalicum, Kâçmîrium et Kâmarûpicum.

Denique supersunt duo tantum verba, de quorum origine controversia vix oriatur, mela scilicet et kalama; quæ quum sint sensu inter se cognata, fidem Græcæ originis invicem augent. Inde sequitur ut atramenti calamique usum Græci tradiderint Indis, hoc vero scripturæ genus antea Indis ignotum fuerit. De kramelaka et lopâka, v. inf. quod ad originem fabularum spectat.

Romani commercii cum Indis testimonia diutissime obruta Indicæ terræ gremium interdum detegit. Anno 1789, in urbe Nellor eruti sunt aurei Hadriani et Faustinae; anno 1800 vas plenum aureis, anno 1801 argentei denarii in provincia Coimbator; ibidem alia numismata anno 1806, anno 1817

1) ἀντὶ δε χαλινῶν φιμοῖς χρῆσθαι. ap. STRABON. XV, p. 716. Hoc argumentum Weberum fugit.

2) Pet. Wort. s. v.

argenteus Augusti
Tiberii, Caligulae,
juxta Sholapur au
Kadapæ, Trajani a
etiam nunc Roman
bicus in usu public
niani, Theodosii, I
India quoque sept
presertim in ruder
Çakorum nummis

In stûpo Ahin
invenit decem aure
unum Domitiani,
stûpo Manikyala
denariis consularib
mo inscriptum legit
galeatam et longo
tam: Romæ nome

Nummorum tar
Græci imperii hist
prodeitur. Longi
nomina servantur,
fere omnibus doc
historiæ exprimat
formaque, quanta
ponderis usus cons
tur, perpendunt d
In Kabulæa valle
quoque imperaver
etiam egressi. Ba
Indo-Græci vero

1) Ind. Ant. II, 24

2) PERCY GARDNER

3) Ib. 149 et LXII.

argenteus Augusti nummus; anno 1842 DXXII denarii Augusti, Tiberii, Caligulae, Claudiique simul obruti; anno 1841, juxta Sholapur aurei Severi, Antonini, Commodi et Getae; Kadapae, Trajani aureus; Madurae Zenonis solidus; multa etiam nunc Romana numismata una cum Sinensibus et Arabicis in usu publico sunt, saepissime quidem oboli Valentiani, Theodosii, Eudociae, in provincia Coromandel¹. In India quoque septentrionali reperiuntur romani nummi, praesertim in ruderibus buddhicolorum monumentorum, cum Çakorum nummis obruti.

In stûpo Ahin Posh, prope urbem Jalalabad, Simpson invenit decem aureos Kaniski, sex Kadphisis, unum Huski, unum Domitiani, Trajani unum, Sabinæ tandem unum. In stûpo Manikyaleo reperta sunt Kaniski numismata una cum denariis consularibus Augusto anterioribus². Huviski nummo inscriptum legitur nomen PIOM juxta effigiem muliebrem galeatam et longo chitone indutam, jaculo et scuto instructam: Romæ nomen et effigiem agnoscit Percy Gardner³.

Nummorum tandem in India repertorum auxiliis, Indo-Græci imperii historia, antea pene ignota, in lucem paulatim producit. Longior jam extenditur regum series quorum nomina servantur, res autem evanuerunt. Deficientibus tamen fere omnibus documentis, indicia colliguntur unde aliquid historiae exprimat. Quæ sit inscriptarum litterarum natura formaque, quanta cum arte signati sint nummi, quantum ponderis usus consumpserit, quibus tandem in locis reperiantur, perpendunt docti ut ætatem spatiumque imperii definiant. In Kabulæa valle diutissime steterunt Græci; Pentapotamiæ quoque imperaverunt, ultra Pentapotamiæ fines interdum etiam egressi. Bactriani reges Græcis modo litteris utuntur, Indo-Græci vero Græcis simul et Indicis. Indo-Græcorum

1) *Ind. Ant.* II, 241.

2) PERCY GARDNER, *Cat.* LI.

3) *Ib.* 149 et LXII.

regum nomina Græce et Indice expressa hic transcribimus, temporum seriem, quantum conjici potest, secuti.

Ευκρατιδου	Evukrâtidasa
Ηλιοκλεους	Heliyakreyasa
Αντιαλικιδου	Añtialikidasa
Λυσιον	Lisikasa
Διομηδου	Diyamedasa
Αρχεβιου	Arkhebiyasa
Απολλοδοτου (I, II)	Apaladatasa
Στρατωνος	Stratasa
Μενανδρου	Menadrâsa
Επανδρου	Epadrâsa
Διονυσιου	Dianisiyasa
Ζωιλου	Jhoïlasa
Απολλοφανου	Apulaphanasa
Αρτεμιδωρου	Artemidorasa
Αντιμαχου	Añtimâkhasa
Φιλοξενου	Philasinasa (Philu ^o)
Νικιου	Nikiyasa
Ιπποστρατου	Hipastratasa
Αμυντου	Amitasa
Ερμαιου	Heramayasa

II — DE LITTERIS

Græcorum non modo doctrinas artesque, sed etiam scriptorum opera apud Indos esse vulgata, doctorum novissimi, Weberum æmulati, contendunt. Priusquam sententiam nostram aperimus, argumentaque vel singula vel universa quibus freti adversamur explicamus, quantum profecerit diligentissima illorum indagatio exponere juvat. Dramaticum circa genus maxima cura illi versati sunt, utpote quod extra Græciam sponte sua nasci non potuerit. Indicia vero quibus opinionem suam confirmant parvi momenti sunt : inter propria enim dramaticæ artis vocabula numerantur Yavanî

et Yavanikâ. Græci satellites, telis instructi Yavanikâ aulæum eum Græcis committunt theatri præcepta sustinetelæ, quas Græci e tragediæ atque comæ si fabulæ comparant nantur, similia certe generis opera quum sub eadem lege jaceant Iliadis aut Odysseæ mentio « poematis purâna) apud Bânur tumque simul sustinetur legitur : pavamâna-j recitavit a Pavamân est qui Vâyû, Ventus ortus est quod litteræ sunt¹. Dionis Chrysostomus attulit locos quibus familiariter uti, dolens et Hecubæ planctus regionibus innotuissimæ infelice Kuruum pavamâna-vorum conjugæ, et Græcusve quispiam mari crediderat;

1) De his amplius Paris, 1890.
2) Harsacarita, laudat.
3) Vâyû-Purâna ed.
4) Cf. Weber, Die Homer... Ind. Stud. I, 173 sqq.

et Yavanikâ. Græcæ (Yavanî) nominantur puellæ, regis satellites, telis instructæ et ad latus semper præsentæ; Yavanikâ aulæum est. Inde sequitur tantum, ut Indorum cum Græcis commercium eo tempore maxime floreret, quo theatri præcepta sunt conscripta; puellæ autem pictæque telæ, quas Græci e Syria vel ex Ægypto importabant, tragœdiæ atque comœdiæ nequaquam connexæ hærent. Quod si fabulæ comparantur, quibus artibus contexantur et disponantur, similia certe quædam inveniuntur, quatenus ejusdem generis opera quum apud Græcos, tum apud Indos scripta, sub eadem lege jaceant; dissimilia autem multo plura ¹.

Iliadis aut Odysseæ notitiam tegere, imo detegere videbatur mentio « poematis a Græco compositi » (Yavana-prokta-purâna) apud Bâṇum ². Mendam autem scripturæ argumentumque simul sustulit editio Calcuttæa (64, 16) in qua legitur : pavamâna-proktaṃ purâṇaṃ papâṭha, « res vetustas recitavit a Pavamâno dictas ». Pavamâna, vel Pavana, idem est qui Vâyu, Ventus, notissimi Purâṇi ³ auctor. Error inde ortus est quod litteræ p et y in devanagari scriptura simillimæ sunt ⁴. Dionis Chrysostomi et Æliani Weber, post multos, attulit locos quibus traditur Indos Homericis carminibus familiariter uti, doloresque Priami, et Andromaches curas, et Hecubæ planctus, et Achillis et Hectoris virtutem illis in regionibus innotuisse. Forsitan paucis auditis de Dhṛtarâṣṭro, infelice Kuruum patre, de Gândhârî matre, Draupadî Pânḍavorum conjuge, et de Bhâratorum certamine, Megasthenes Græcusve quispiam alius exscripta HomERICA poemata declamari crediderat; Græco vero de fonte Mahâ-Bhâratum

1) De his amplius disserui in altero opere : *Le Théâtre Indien*, Paris, 1890.

2) Harsacarita, laud. Hall in *Vâsavadattâ*, *Intr.* p. 12.

3) Vâyu-Purâṇa ed. Rajendral Mitra. *Bibl. Indica*.

4) Cf. Weber, *Die Griechischen Nachrichten von dem Indischen Homer... Ind. Stud.* II, 161 sqq. — On the Râmâyana, *Ind. Ant.* I, 173 sqq.

cecidisse nemo est qui putet¹. Ad Râmâyanaum autem nihil ex iis, quæ Græci referunt, pertinet; mirum quidem, quum tam multa Homerus et Vâlmîki inter se communia habent: hic obsidetur Troja, illic Lañkâ; hic Helena rapitur, illic Sîtâ; Sîtâ, ut Helena somniis recreatur; hostium copiæ atque duces hinc et illinc enumerantur; Agamemnoni Sugrîva est affinis, Patroclo Lakṣmaṇa, Nestori Jâmbavat. Quum multi Sîtâm competentes arcum intendunt proci, victique, Râmo victore, Mithilâm oppugnant, deis autem Janako faventibus dissipantur, Ulyssis rem agi credas. Ex his græcam carminis originem Weber arguit, Fauche autem haud majore injuria Indicam Odysseæ originem asseverabat². Rectius tamen Holtzmann³ qui, quum multa Græcis et Indicis carminibus communia esse animadvertisset, interpretabatur epicos quondam poetas in communi Græcorum Indorumque sede vixisse, iis artibus usos quas Homerus apud Græcos, Vyâsa et Vâlmîki apud Indos repeterint. Præterea, simillima etiam quæ sunt longe tamen discrepant. Prærepta conjux, Trojani belli causa, extra homerica poemata ut ita dicam relinquuntur; in prærepta vero conjuge Râmâyana maxime versatur.

Neglectis heroicis, Homericas Weber fabulas passim apud scriptores notat. Quæ quidem Mahāvamsa de Vijayo rege narrat Ulyssis in insula Circes fortunas mira similitudine reddere videntur. Regis Simhabâhus filius exsul Vijaya Lañkâm una cum septingentis sociis appellit; præsidem insulæ deum sub arbore jacentem, parivrâjaki cultu indutum invenit, a quo carmen accipit, ut maleficia evincat (Cf. Od. x, 277-287). Tunc obvia progreditur Yakkhiṇî (divina venefica), in canem sponte mutata. Invito Vijayo, unus ex sociis canem sequitur, quæ ad domi-

1) Cf. quæ Weber audacius quam felicius, mea saltem sententia, scripsit in Berl. Akad. d. Wiss. 1887: Ahalyâ, Ἀχάλλευς, und Verwandtes.

2) Le Râmâyana traduit en français, Introd.

3) Das Altindische Epos, Durlach, 1881.

nam eum ducit,
lanæ deditam (Od. x.
corpus abluat, bibit.
Meus es, ait. Carm
captum eum Kuven
includit. Unicuique
Vijaya, vestigiis ha
aspicit, suos deposci
areum intendit, ea
(Od. x, 294, 321)
(Od. x, 299, 343) n
socios reddit Vijayo
dicitur (Od. x, 347)
deserta uxore, filiam
Fabularum simil
luctabatur ne Home
deret. Nos autem W
enim perhibetur La
Nirvâṇum; illis ve
memoria supererat
remotissimum ad
vamsi scriptores nec
Græcos vulgatissim
auditam eam Indu
neglectis nominibu

1) Introd. p. XLIV.
2) Ejusmodi tamen
Indici litoris gentem
audivisse se hac de
eam unam ex Nereidi
insulam appellente m
ficere solitam. Qua d
insula emigraret; ha
rogasse autem ut m
autem pisces ex homi
piscibus fecisse. Ex
cap. 31.)

nam eum ducit, Kuveṇīm nomine, sub arbore sedentem, lanæ deditam (Od. x, 220). Haud procul patet stagnum; ibi corpus abluit, bibit, lotos comedit; Kuveṇī tum surgens: Meus es, ait. Carmen autem obstat, quin ipse comedatur: captum eum Kuveṇī in spelunca (suruṅgā, *σύριγγ* v. sup.) includit. Unicuique sociorum idem accidit. Anxius tandem Vijaya, vestigiis hærens, ad stagnum pervenit, Kuveṇīm aspicit, suos deposcit. Illa potionem viro tradit; hic autem arcum intendit, eam capillis arripit, gladium destringit (Od. x, 294, 321) mortemque minitatur. Perterrita jurat (Od. x, 299, 343) nunquam fore ut talia veneficia adhibeat; socios reddit Vijayo; adolescentula igitur facta uxor a Vijayo dicitur (Od. x, 347) insulæque regnum ei tradit. Postea, deserta uxore, filiam Pāṇḍavi regis secum matrimonio jungit.

Fabularum similitudinibus commotus Turnour tamen reluctabatur ne Homericam in Mahāvamso fabulam deprehenderet¹. Nos autem Weberi opinionem hic amplectimur. Vijaya enim perhibetur Laṅkæ regnavisse 236 annos post Buddhi Nirvāṇum; illis vero de temporibus insulæ nulla satis certa memoria supererat; unde fit ut alienam fabulam mutuati remotissimum ad regem retulerint. Homerum certe Mahāvamsi scriptores nequaquam cognoverant; fabula rursus apud Græcos vulgatissima inter milites aut nautas narrabatur; inde auditam eam Indus quispiam indoctus domum reportavit; neglectis nominibus Vijayo demum hæsit².

1) Introd. p. XLIV.

2) Ejusmodi tamen exstitisse fabulas apud Ichthyophagos, vicinam Indici littoris gentem, Nearchi testimonio comprobatur. Ille enim « audivisse se hac de insula (Nosala) sermonem ait: scilicet habitasse eam unam ex Nereidibus; nomen ejus non dici; hanc eum quocunque insulam appellente misceri, deinde in piscem conversum in mare projicere solitam. Qua de causa iratum Nereidi Solem jussisse, ut ex insula emigraret; hanc convenisse quidem, ut ex insula emigret, rogasse autem ut malum... atque Solem suscepisse; quoscunque autem pisces ex hominibus illa fecerat, misertum homines rursus ex piscibus fecisse. Ex iis Ichthyophagorum genus ». (ARRIAN. *Ind.* cap. 31.)

Janaka-jâtaka ¹ fere idem narrat. Janaka, nave fracta, solus enatat, nymphæ auxilio; terram nactus somno consopitur; experrectus autem regio nomine appellatur, et victoriam certamine consecutus reginam uxorem ducit ².

Trojanum equum fictilis elephantum, armatis pleni, qui in historiam Vatsi regis inducitur, exemplar fuisse non existimo; vetustissima enim erat fictilium elephantorum fabula ³.

Indiam vetustissimam fabularum matrem ac patriam communis fama jam diu tradidit; hæc tamen opinio nuper in controversiam incidit. Postquam Wagener de Græcis Indicisque fabulis scripserat, Weber materiam iterum tractavit ⁴, et summopere laboravit ut Græcam fabularum originem demonstraret: fabularum enim, ait ille, forma apud Græcos pulchrior et concinnior; similia veri sunt, quæ finguntur; animalium tandem mores veritatem propius imitantur. Nomina denique vulpis et cameli, *lopâka* et *kramelaka* græca vocabula referre videntur. Vox vero *lopâka* proxima est verbo *lopâça* quo jam Rg-Vedo x, 28, 4, et Vâjas.-Samhitâ 24, 36 idem animal nuncupatur; unde vocabuli apud Indos antiquitas jure ostendatur ⁵. Cameli autem nomen maxime mirum sit si Indi a Græcis mutuati sint, quum in provinciis ad Indum annem adjacentibus cameli frequentissimi reperiantur, apud Græcos vero nulli sint. Benfey, quo nemo magis in fabulis versatus, redarguit Weberum ⁶: gestata enim paulatim maturescunt inventa, ante quam optima forma a scriptoribus induuntur; quæ igitur elegantissime, novissime scripta sunt; præterea suum cujusque gentis ingenium variis laudibus præstat; nec quæ melius ficta judicamus, Indi com-

1) Laud. ap. BIGANDET, *Life of Gaudama* 2, p. 415.

2) Cf. Ulysem a Leucothea servatum, *Od.* v.

3) Cf. quæ Ctesias narrat de bello Semiramidis adversus Indos.

4) *Ind. Stud.* III, 327 sqq.

5) Indo-Europæam verborum *lopâça* et *ἄλωπηξ* cognationem CURTIUS recusat, quod sanscritæ litteræ *o* apud Græcos *εῦ* aut *οῦ* semper respondeat.

6) *Pañcat.* Introd. I, XXI; II, 324 sqq.

probant; quæ deter
verisimilitudinem, In
credant animas in ali
que animos animaliu
quibus animalia part
nonnullas tamen Ind
utuntur Indi æsopica
id genus ante Æsopu
vedica opera fabulis
advocatas adhibent
natura, ut, deficient
addicti viderentur.
Non modo fabulas
Indiam manavisse,
principis historiam
regis filium noverca
insectabatur; repul
rege, principis ocul
Taksasilâ Pâtaliputr
palatio canit; vehem
agnoscit, jubetque T
ria miro modo refer
tur: Kuça et Lava,
editoque cantu sua
absimilis est Nali r
narum animos, sive
propiores esse, qua
insolito suppliciu
tiam moris istius or
Constantini et Faus
mutatis nominibus
cat, nec sine temeri
Eroticis quoque
1) *Buddhismus*, II,

probant; quæ deterius, vituperant. Quam curamus morum verisimilitudinem, Indis eadem alienissima est, quippe qui credant animas in alia corpora atque alia describi, humanosque animos animalium specie tegi. Plurimæ sane fabulæ, in quibus animalia partes agunt, æsopicam originem produnt; nonnullas tamen India sponte genuit. Ceterum, tanta peritia utuntur Indi æsopicas fabulas retractantes ut plane liqueat id genus ante Æsopum in India floruisse. Antiquissima etiam vedica opera fabulis alludunt; fabulas vulgandæ religioni advocatas adhibent Buddhistæ; ea denique erat Indorum natura, ut, deficientibus etiam exemplis, fingendis fabulis addicti viderentur.

Non modo fabulas, sed etiam rumores a Græcis usque ad Indiam manavisse, sunt qui contendunt. Flebilem Kunâli principis historiam Buddhistæ tradiderunt; juvenem Açoki regis filium noverca Tişyarakşitâ incesta cupidine æstuans insectabatur; repulsæ vero ulciscendæ causa jussit, insciente rege, principis oculos effodi. Kunâla, cæcus, uxore duce, Takşaçilâ Pâţaliputrum redit, et miserabile aliquid sub ipso palatio canit; vehementer commotus rex juvenem arcessitum agnoscit, jubetque Tişyarakşitâm vivam concremari. Historia miro modo refert quæ in Uttarakânḍo Râmâyaṇi narratur: Kuça et Lava, incogniti, paternas Râmi ædes adeunt, editoque cantu suam conditionem inscii indicant; neque absimilis est Nali regis casus. Kern tamen existimat, personarum animos, sive bonos, sive malos, humanæ naturæ propiores esse, quam quos India effinxerit; præterea esse insolitum supplicium, ut oculi sontibus effodiantur. Byzantiam moris istius originem, imo etiam historiæ suggerit; ita Constantini et Faustæ Crispique casus apud Indos vulgatos mutatis nominibus in Açokâvadânum esse translatos¹ judicat, nec sine temeritate.

Eroticis quoque Græcorum fabulis, tanquam exemplis,

1) *Buddhismus*, II, 396.

Indos *ākhyāyikārum* scriptores esse usos Peterson asserit ¹; varios ex Subandhu et Bāṇo locos excerptos cum Achillis Tatii fabula comparat, unde intelligitur illos ingenii ac sermonis conformatione inter se haud tantum abfuisse. Quid vero mirum si Græcæ litteræ, longo quasi cursu exhaustæ, subtilius aliquid et quæsitius et acutius affectaverint. At Indici *ākhyāyikārum* scriptores communia Indicarum litterarum præcepta sequuntur et adhibent, adeo ut id operum genus ceteris artibus proximum, imo etiam simillimum esse videatur.

Indica de philosophia peritissimus iudex Deussen sic statuit: « Quamvis, Weber, Lorinser, Seydel, von Schröder, multique alii summopere laboraverint ut invecticias doctrinas deprehenderent, nihil tamen invenire est apud Indos philosophos, quod aliena commercia intulerint ². » Quam doctissimi viri sententiam libentissime nostram facimus ³.

Animi, quibus tum Indi, tum Græci suam religionem amplectebantur, nimium inter se dissentiebant, quam ut mutuos usus paterentur. Fergusson tamen quum in templis Indicis inveniantur græcæ artes, quæstionem temere proponit, an Indi a Græcis idololatriam didicerint ⁴; nulla etenim adhuc in India reperta est humana deorum effigies Græcis artibus anterior. Skandi, Indici Martis, nomen cum Alexandro Weber confert, dubitanter ⁵. Idem ille, postquam Kittel Dravidam *liṅgi* originem refutavit ⁶, Græcorum phallicos ritus exemplo forsitan fuisse censet ⁷.

1) Introd. *Kādambari*, ed. ad fin. Report 1882-83, p. 125-129.

2) *Vedāntasūtras*, *Vorrede* p. VII, not.

3) Inter recentiora opera cf. von SCHRÖDER, *Pythagoras und die Inder*, 1884; HOWORTH, *Pythagoras in India* 1888.

4) *Ind. Arch.* p. 183.

5) *Ind. Streif.* III, 478.

6) *Ueber den Ursprung des Liṅgacultus*, 1876.

7) *Ind. Streif.* III, 472.

Christianismum consulto omisimus, quippe qui extra justos nostri operis fines jaceat, quum ille græcæ originis non sit, et cujus historia in India universa complectenda sit.

Denique Græcorum
in historia diu vixit
Alexandri famam
audiamus. Alexandri
in Açokī inscriptione
alika-sudaro (Kapuri
autem alteri nomini
de Candrabhāgā a
sanskritice « falsa
tor, quum Prasiору
saret, divinum num
guptum nomen sit
Candragupti prone
referre videtur ². Po
domus, quæ Dekk
duodecimum sæcu
erat mutuata. Cāl
id est Seleucorum h
Cālukyæ domus, q
Pārāsikos agros (C
juris fecisse men
hujus autem imper
et cetera nomina d
ratione huc transla
norum victor Yayā
imitetur atque am

1) V. sup.

2) WEBER, *Rāmāyana*

3) LEWIS RICE, *India*

4) V. sup.

Denique Græcorum memoria inclytis nominibus servata in historia diu vixisse videtur. Facere non possumus quin Alexandri famam Candragupti nomine quasi repercussam audiamus. Alexander enim indice *alika-candra* sonabat; in Açoki inscriptionibus *alika-sadala* (ed. XIII, Khâlsi) et *alika-sudaro* (Kapur di Giri) legitur; *candra* vocabulum autem alteri nominis parti respondere testatur historia, quam de Candrabhâgâ amne Græci tradiderunt ¹. *Alika-candra* sanscritice « falsa Luna » est. Mauryæ igitur domus conditor, quum Prasiolorum regno potitus græcum imperium recusaret, divinum numen sibi vere adesse professus, Candraguptum nomen sibi induit, id est Lunæ præsidio tectus. Candragupti pronepos, Açoki filius, Jaloka Seleuci nomen referre videtur ². Potentissima Câlukyorum vel Caulukyorum domus, quæ Dekkhano imperavit inde a sexto usque ad duodecimum sæculum p. Ch. Seleucorum nomen forsitan erat mutuata. Câlukyis a stirpe infesti Pallavi Pahlavos, id est Seleucorum hostes Parthos imitantur. Rex Vinayâditya, Câlukyæ domus, qui ineunte octavo p. Ch. sæculo regnavit, Pârâsikos agros (Persicos) et Kaverum, et Simhalum sui juris fecisse memoratur (in inscriptione Kîrtivarmanis); hujus autem imperium in India australi patuisse novimus, et cetera nomina demonstrant. Persidis igitur nomen eadem ratione huc translatum fuerat ³. Orissæorum tandem Yavanorum victor Yayâti Kesarim domum condit, ut qui Cæsares imitetur atque æmuletur ⁴.

1) V. sup.

2) WEBER, *Râmây*, 33.

3) LEWIS RICE, *Ind. Antiq.* viii, 23 sqq.

4) V. sup.

IV — CONCLUSIO

Postquam documenta cuncta collegimus et perpendimus, disquisitionem nostram licet ut concludamus summamque rerum Græcarum ex ingenio scriptorum Indicorum describamus. Græcorum nomen Yavana Indi a Persis acceperunt; sive Alexandri Magni ætate, quum mutuus inter Græcos et Indos sermo conseri non posset (teste Curtio IX), tribus autem interpretibus ad colloquendum opus esset¹, sive prius, quo tempore Xerxes Indos ex ipsius annis littoribus arcessitos milites in Græciam duxerat, sive tandem inter Indos doctissimi remotarum gentium nomen et situm e Persico fonte post Darii tempora hæuserint. Alexander adhuc vivebat, aut novissime defunctus erat, quum Pânini primus, quantum novimus, scriptorum grammaticæ nomen Græcorum inserebat. Inde ab hoc initio usque ad sextum p. Ch. sæculum certa de Græcis testimonia India præstat. Alexandri imperio inter duces, nec sine certaminibus, dispertito, frequentissima cum Syris confinibus commercia Indi habuerunt. Græcorum regem Antiochum Theum, qui Syriæ imperabat, Açoka (circa 260 a. Ch.) appellat; neque tamen ignorat in ceteris Græci orbis partibus alios esse reges, qui Ptolemæi, Antigoni, Magæ (Cyrenensis), et Alexandri (Epirotæ) nomina memorat. Sed Bactria, paulo post, ab Antiocho deficit, et Diodotus præfectus regnum capessit (circa 248 a. Ch.); eodem fere anno Parthi, duce Arsace, libertatem suam armis vindicant; hinc jam interjectæ gentes obstant quin Indi cum Syris coeant; in Bactrianos tamen translatum Græcum nomen superest. Conditæ

1) Onesicrit. frag. 10 ed. Müller-Didot, 51^b.

ab Alexandro colon
Græcos mores retiner
finibus exhibent. Igi
Indici scriptores Græ
(Parthis), Bâhlikis (P
sibus), Daradis (Dar
Madrakis (extremis
Çibibus, Sindhuibus
jacentibus ab omni p
Græcorum potestas
Euthydemii filius, E
intulit, ineunte secu
Alexandro subditam
Græcis inexploratas
Gangis vallem et
(Palibotram, Patna)
interpretatio recta s
consecutus, Dattâmi
davit; cognominem
apud Sauvîros cond
tandam, et haud p
urbem patrio cogn
Discordiis autem co
Gangeticam vallem
multi simul regnum
demum ceteros arm
iterum conjunxit ac
(Milinda), qui seden
posuit, et ad Budd
sibi comparavit. M
quorum nullus tamen
dem regno everso, G
invaserunt, possiden
que societatem cum
xerunt; græcos mo

ab Alexandro coloniæ Græcam linguam, Græcum cultum, Græcos mores retinent, Græciæque imaginem in ipsis Indiæ finibus exhibent. Igitur, inde a medio tertio a. Ch. sæculo Indici scriptores Græcos ad Occidentem collocant, a Pahlavis (Parthis), Bâhlîkis (Bactriis), Çakis (Scythis), Cînis (Sinenibus), Daradis (Dardis), Kâçmîris (Cachmiris), Trigartis, Madrakis (extremis ad Orientem Pentapotamiæ populis), Çibibus, Sindhuibus, Çûdris et Pâradis præter Indum amnem jacentibus ab omni parte circumdatos. Hos enim intra fines Græcorum potestas LXXXII annos floruit postquam Demetrius Euthydemii filius, Bactria primus egressus, Indiæ bellum intulit, ineunte secundo a. Ch. sæculo; Pentapotamiam olim Alexandro subditam Græci juris denuo fecit; terras etiam Græcis inexploratas ingressus, intimas Indiæ partes, sacram Gangis vallem et Magadhici imperii arcem Pâtaliputrum (Palibotram, Patna) in suam ditionem redegit (siquidem mea interpretatio recta sit); magnam viribus et victoriis famam consecutus, Dattâmitri nomen Indorum memoriæ commendavit; cognominem etiam urbem, haud procul ab Indo amne apud Sauvîros condidit Dâttâmitrîm, Græcis colonis habitandam, et haud procul a Takşaçilâ (Taxilis) Çâkalum urbem patrio cognomine præditam (Sagala Euthydemia). Discordiis autem concitatis, victores bellis civilibus attriti Gangeticam vallem amiserunt; disperso et dissipato imperio, multi simul regnum affectaverunt, Apollodotus (Bhagadatta) demum ceteros armis superavit, Græcas Indiæ provincias iterum conjunxit atque auxit. Post illum enituit Menander (Milinda), qui sedem imperii Çâkali (Sagalæ Euthydemia) posuit, et ad Buddhicam fidem conversus immortale decus sibi comparavit. Multos postea regnavisse nummi docent, quorum nullus tamen scriptis est nobilitatus. Bactriano tandem regno everso, Çaki (Scythæ) Græcas Indiæ provincias invaserunt, possidendi cupidiores quam delendi imperii. Itaque societatem cum Græcis inierunt, regni consortium sanxerunt; græcos mores, græcas consuetudines, græcas etiam

artes imitati, victores victis commixti Græco-Scytham, ut ita dicam, gentem effecerunt. Græcorum tamen vires paulatim consenuerant, et nihil nisi memoria nominis denique stetit. Græci jam diu evanuerant, quum Çâtavâhana (aut Çâlivâhana) Græco-Scythi imperii reliquias abolevit, exeunte secundo p. Ch. sæculo.

Græci non tantum hos intra fines consederant; LV circiter annis post Alexandrum Magnum, tam multi Græci domicilium sibi constituerant in littoribus maris, inde ab Indi ostiis usque ad Narmadâm (Nerbudda), ut Açoko regnante provinciæ præfectus Yavanorum Rex appellaretur; Jûnagadh in Khattiawar vestigia nominis adhuc præstat.

Inde progressi novas ultra Narmadâm colonias Græci condiderunt, quæ tantas in opes creverunt, ut græcæ domus his in regionibus summa rerum potirentur. Urbs Mṛttikâvatî ad Narmadâm Græcis regibus imperii sedem præbuit; Kilkilæ, haud procul a Junnar, Græcorum regnum CVI annos stetit; in pulcherrimis provinciæ templis Græcorum adhuc monumenta leguntur.

Crebros a tertio a. Ch. sæculo impetus in Orissum fecisse Græci dicuntur; quarto vero p. Ch. sæculo Græcus quidam audax copias navibus, brâhmaṇicæ legis contemptor, transportat, Orissum sine prælio occupat, et græcum regnum instituit, CLV annos duraturum.

Græci tandem, si fides incertis auctoribus adhibetur, septimo et octavo sæculo in Andhrorum regione, circa Godâvarîm, in Coromandelo et Malabaro regnaverunt.

Græcos etiam extra fines Indiæ manere non ignorabant; Græci terrarum orbis caput Alasandi (Alexandriæ Ægypti) ponebatur unde regionis nomen Alexandria terra (Alasando dîpo); alteram quoque Alexandriam, mediis in terris, ad occidentem sitam noverant.

Græci mercatores, quorum domicilium sive peregre sive in India ipsa erat Græcas merces navibus invehebant, Indicas evehebant; in annona, metallis, frugibus, imo etiam in

formosis puellis em-
bantur.

Græcum sermone
negotiis, tum in disc
mercatores, tum doc

Græci pluribus qu
etiam scientia quæ
ornandi sunt.

Græci peculiaribu
ceteris Indiæ genti
epulas, tonsamque

Ob eximiam mil
militibus) descende
humilem dejecti pr
tamen inter Çûdro
locum obtinent.

Hæc quidem Br
suorum diligentissi
tur et rejiciunt; B
bus hominibus reli
externos in suam
prædicationibus ac
rex optimæ religio
mandatum negoti
Indicis conversi in
magistros in India
fides florebat, qu
Taprobanam venit.
in cavis Indiæ tem
etiam in numero s

Multas Græcoru
φιδερχία imitandi
Müller 60^a]. Si no
et materiam a Græ
struendis ædibus, i

formosis puellis emendis Græcorum negotia maxime versabantur.

Græcum sermonem Indi sæpissime audierant, quum in negotiis, tum in disciplinis; unde nova nonnulla verba quum mercatores, tum docti mutuati erant.

Græci pluribus quam Indi disciplinis eminent; nulla est etiam scientia quæ fugit eos; maximis igitur honoribus ornandi sunt.

Græci peculiaribus quibusdam moribus utuntur, quibus a ceteris Indiæ gentibus discernuntur; accubare solent ad epulas, tonsamque comam gestant.

Ob eximiam militiæ virtutem Græci a Kṣatriyis (regiis militibus) descendere censentur, in ordinem vero Çûdrorum humilem dejecti propter negligentiam sacrorum, summum tamen inter Çûdros, ut doctissimos fortissimosque decet, locum obtinent.

Hæc quidem Brâhmaṇorum sententia; institutorum enim suorum diligentissimi custodes, peregrinos omnes aspernantur et rejiciunt; Buddhistæ contra ut qui communem omnibus hominibus religionem et vitæ disciplinam profiterentur, externos in suam fidem benigne excipiebant, quin etiam prædicationibus accibant. Inde a tertio a. Ch. sæculo, Açoka rex optimæ religionis nuntios ad Græcos misit, qui certe mandatum negotium bene gesserunt; ab apostolis enim Indicis conversi ipsi postea apostolos, et sacerdotes, et magistros in Indiam Græci miserunt. Alexandriae buddhica fides florebat, quum inde profectus sacerdos egregius Taprobanam venit. Buddhistæ Græcorum pietatis monumenta in cavis Indiæ templis adhuc restant. Græcus rex Menander etiam in numero sanctorum a Buddhistis est positus.

Multas Græcorum artes Indi sunt imitati; [Indorum φιλοτεχνίαν imitandi studium Nearchus ipse notaverat; fr. 7; Müller 60^a]. Si non scripturam, commode scribendi artem et materiam a Græcis didicerunt; Græcos artifices in extruendis ædibus, in statuis ac picturis effingendis, in nummis

in sculpendis adhibuerunt atque imitati sunt; astrologiam fere totam a Græcis quoque acceperunt.

Attamen, quanquam Indis Græci frequentissime sunt usi, Græca opera Indicis scriptoribus exemplo fuisse plane nego. Argumenta, quæ doctissimi assidua indagazione eruerunt, cuncta collegimus; nihil est in iis, quod fidem faciat. Romani Græcos, nostri Latinos præcipuæ imitati sunt; hoc nemo est qui neget aut aliter sentiat; etiam si Græca et Latina opera casu quodam amissemus, horum græcam, illorum latinam originem perciperemus; impressa manent universis litteris, antiqua vestigia; operum, ut ita dicam, corpus et ingenium imitationem arguunt. Multo secus apud Indos res se habet; hic enim idem ingenium, inde a primis temporibus alitur; idem animus omnibus scriptoribus quasi communis est; communes leges, communia præcepta universi sequuntur; operum argumentum, forma, genus Indiam arguunt. Græcam astrologiam imitantes Græcam originem Indi ostendunt, quum scientia tamen patria careat patriamque speciem præ se non ferat. Quid vero? Scripta, quibus proprium gentis ingenium aperitur, imitati peregrinam speciem statim abolevissent! Quædam Indicis et Græcis operibus esse communia certum est, et ipsa rerum natura jubet; varii enim hominum et gentium animi, nec tamen inter se admodum contrarii; plura tamen dissimilia esse iudex quivis censeat.

Exploratum igitur et perspicuum nunc est, unam gentem (ut Kerni laudata verba repetam) ab Indis Yavanam nomine dictam, nempe Græcos. Litterarum Indicarum historiæ haud levis momenti res est; inde sequitur enim, ut omnia, in quibus nomen memoratur, opera post primam Græcorum notitiam scripta fuerint, aut saltem operum partes, si paulatim universum opus coaluerit.

Majus etiam aliquid noster labor effecit. Publica opinio est, Indos nequaquam curavisse ut veram rerum naturam describerent, et memoriam retinerent, Indorum tandem historiam nullam esse. Nos autem experti quam multa de Græcis

documenta, quam re
scripta Indi reliquerin
speramus breviter fo
sæpissime deficiens, e
digestis ac pertractatis

Facultatis L

TYPIS MANDETUR
Académie Parisiensis

GRÉARD.

CHALON-SUR-SAONE, IM

documenta, quam recta, quam vera, quam certa denique scripta Indi reliquerint, hoc iudicium recusamus. Quin etiam speramus breviter fore ut Indorum historia, incerta diu et sæpissime deficiens, ex ipsis Indorum documentis collectis, digestis ac pertractatis, plena et absoluta surgat.

VIDI AC PERLEGI

Lutetiae Parisiorum, in Sorbona,

a. d. XVI kal. mai. ann. MDCCCLXXX

Facultatis Litterarum in Academia Parisiensi Decanus

A. HIMLY.

TYPIS MANDATUR

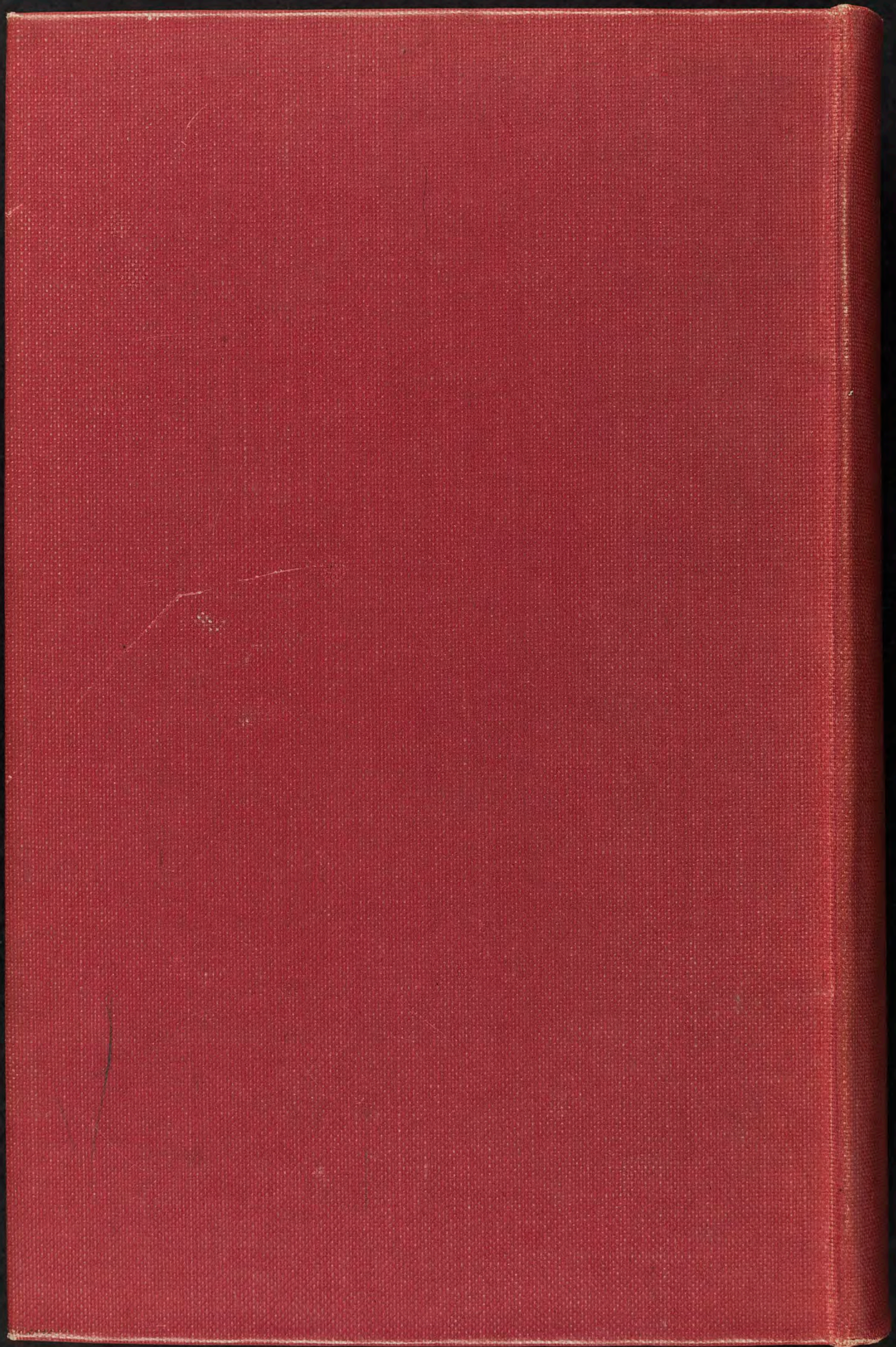
Academice Parisiensis rector

GRÉARD.

SHE
HELLENIC T
MAR

NOTES SUR DE

de Démosthène-C
ral, une importance
dition N U, mais r
nombre de cas par
gaire sur celui de

ST.30

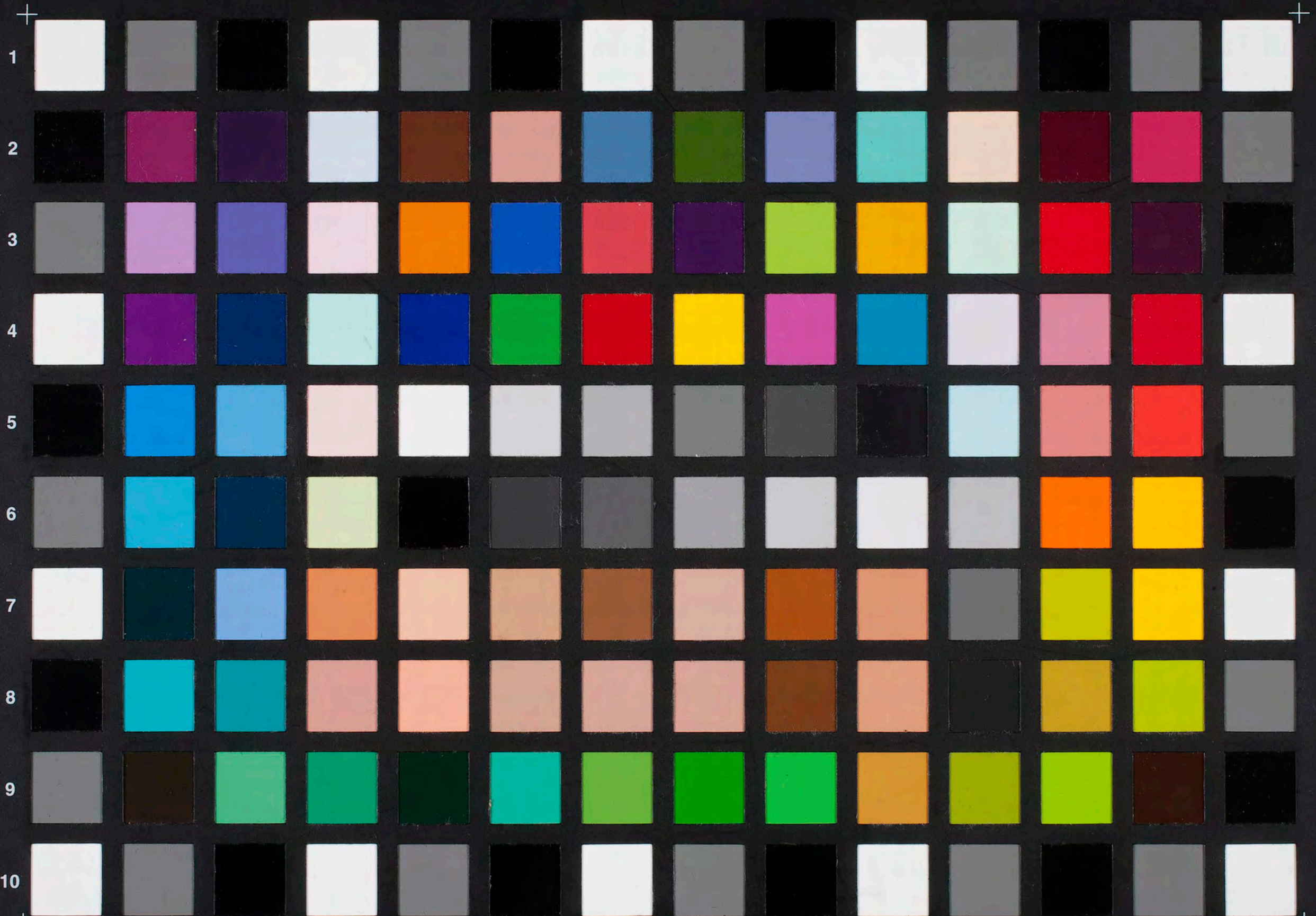
TRACTS

81

HISTORY

HELLENIC
AND ROMAN
SOCIETIES

Digital ColorChecker® SG

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10

A B C D E F G H I J K L M N

gmb
GRETAGMACBETH

